

Sa i bez Krista

Događaji iz života kršćana i nekršćana koji primjerima objašnjavaju razliku u životima koji se žive sa i bez Krista

Napisao:

Sadhu Sundar Singh

Sa uvodom Lorda Bishopa od Winchestera

Cassell and Company, LTD
London, Toronto, Melbourne and Sydney

Sadržaj:

	Strana:
Predgovor	3
Uvod Lorda Bishopa od Winchestera	4
POGLAVLJE I	6
Nekršćani bez Krista	
POGLAVLJE II	15
Nekršćani sa Kristom	
POGLAVLJE III	24
Kršćani bez Krista	
POGLAVLJE IV	32
Kršćani sa Kristom	
POGLAVLJE V	42
Moje iskustvo sa i bez Krista	
POGLAVLJE VI	53
Unutrašnji život	

PREDGOVOR

Namjera mi je bila da u ovoj knjizi opišem neka duhovna iskustva kršćana i nekršćana koji imaju različite životne puteve, a koje sam sreo u raznim krajevima svijeta tokom mojih evangelizacijskih putovanja. Ograničio sam se samo na događaje koje su mi oni ispričali iz njihovih vlastitih religijskih doživljaja ili na one koje sam ja sam mogao istražiti.

Pokušao sam usporediti živote ljudi koji žive sa Kristom i živote onih drugih koji, bilo zbog toga što čvrsto prijanjaju za svoje religije, bilo zbog toga što su im životi vođeni vlastitom samovoljom, žive bez Njega. Pored toga, iznio sam nešto od mog doživljaja sebe kakav sam bio bez Krista, odnosno što Živo Prisustvo Krista sada znači za mene.

Moja nastojanja pišući ovu knjigu bila su da jednostavnim prepričavanjem pokažem Živo Kristovo Prisustvo i Njegovu snagu spasenja u ljudskim životima. Jer za mene, dokaz snage i prisutnosti Živog Krista se ne nalazi u svjetskoj filozofiji niti u nesavršenoj logici, već u životima i doživljajima istinskih kršćana. Moja je iskrena nada da će čitaoci pristupiti ovim činjenicama otvorenog uma, te da će im one pomoći da iskuse Živog Krista koji je obogatio moj život i živote milijuna drugih ljudi.

Za pomoć u prijevodu sa Urdu jezika na Engleski jezik, zahvalan sam Vel. T.E. Riddle of Kharar.

SUNDAR SINGH.

Sabathu, Kolovoz, 1928.

UVOD

Lorda Bishopa od Winchestera

„TA razlika koju je Krist napravio.“ Ta rečenica koju sam, sijećam se, vidao kao naslov neke knjige ili poglavlja, potpuno opisuje stranice koje slijede nakon ovog kratkog uvoda. Čitaoci prethodno objavljenih Sadhu-ovih dijela će očekivati nešto jednostavno, istražujuće i duhovno. Oni neće biti razočarani. Zaista, osvježavajuće je susresti se s knjigom kao što je ova usred lavine religijskih publikacija koja u ovo vrijeme - iako možda ne više nego u drugim vremenima – zasipa gotovo zbunjenu publiku. Jer ovo nije teologija u uobičajenom (istrošenom) smislu riječi. Ona nije otežana nejasnim sudovima i zamagljena tehničkim izrazima – ipak ona je sasvim nerazrijeđena teologija u pravom smislu riječi. Jer, od početka do kraja se tiče doživljavanja Boga. A to je oduvijek osnova za bilo kakvu teologiju vrijednu tog naziva. Doktrina Trojstva, primjerice, nije rezultat vijećanja i svečane sjednice, niti razmišljanja religioznih genija. Ona nije ni diskutirana ni formulirana u najranijim danima. Ona je bila posljedica osobnog odnosa običnih ljudi sa Isusom, njihovim Gospodarom, i onoga što su od Njega čuli da govori o Bogu-Ocu i o Duhu kojeg će On poslati. Kao što je bilo rečeno, nju oni nisu toliko čuli, koliko osluhnuli. Ona je nastala iz doživljaja ljudi koji su postepeno otkrili da je za njih Isus ispunio, i daleko više nego ispunio, sliku Boga.

Tako je to sa Sadhuom. U pozadini njegove priče su velike doktrine: doktrina Novog Rođenja; doktrina Kristovog Božanstva; doktrina Vječnog Života. Međutim, on ih doseže kroz prozirnu jednostavnost i iskrenost vlastitog iskustva. On nije profesor teologije. Ali ima kvalifikacije bez kojih je svako teološko učenje „mjed što ječi: ili cimbal što zveči“. On „govori ono što zna i svjedoči ono što je vidio.“ Psiholozi bi bez sumnje mogli opisati mehanizam (ako se ta riječ dopusti) njegovih iskustava. To bi se moglo secirati i katalogizirati, ali ne može biti objašnjeno sa strane. Čak i čovjek koji ne vjeruje u duhovno ili nadnaravno mora priznati da su potpuno ista iskustva živućeg i prisutnog Krista zajednička velikom „mnoštvu koje se ne da prebrojiti“, i da ovaj moment nije povoljan za skepticizam prema duhovnim vizijama za koje je čovjek sposoban.

Sadhu ne podliježe iluziji da su druge religije (među njima i Hinduizam u kojem je odrastao) prikladne da bi zadovoljile ljudsko dugogodišnje traganje za najvišim i najsvetijim. On citira čak najštovanijeg predstavnika indijske religije u svom

najboljem obliku – gosp. Gandhija – koji kaže: „Ja Ga nisam pronašao, ali Ga tražim,“ i, „Za mene je neprekidno mučenje to što sam još tako daleko od Njega.“ Netko bi mogao poželjeti da ovakvo „mučenje“ bude češće na Zapadu. S druge strane, mi smo u opasnosti da udobnost i pogodnosti naše dvadeset stoljeća stare civilizacije naizgled učine Boga suvišnim. Milijunima se materijalizam pokazao u tolikoj mjeri zadovoljavajući da jedva bace pogled na duhovnost. Patetično je, pa čak i tragično da, gdje je žudnja za otkrivanjem Boga tako jaka, njeno zadovoljenje mora biti tako nedostatno; u zemljama u kojima je krajnja Vjera stoljećima u posjedu, ljudi izgledaju slijepi za njen značaj. Čitaoci će primijetiti sa neobičnim interesom i simpatijom dirljive riječi kojima Sadhu govori o majčinoj brizi i odgoju, kako duhovnima, tako i tjelesnima. „Na mene je, više nego na ostatak obitelji utjecao njen čisti život i učenje.“ „Ona je rano u mene utisnula pravilo da je moja prva dužnost ujutro pomoliti se Bogu za duhovnu hranu i blagoslov, i da tek nakon toga smijem doručkovati.“ „Njeno naručje je za mene bila najbolja teološka škola.“ To je indijska ženstvenost i hindu religija u njenoj ljepoti. Kada bi engleski sinovi u kršćanskim kućama mogli tako govoriti o svojim majkama – hvala Bogu, neki od njih mogu – ne bismo trebali strahovati za buduću lik naše nacije. Vrhunski odlomak u knjizi je Sadhu-ov prikaz vlastitog preobraćenja. Ovdje gazimo po svetom tlu. Njegova vizija Krista je bila koliko direktna, toliko bitna, kao svojevremeno ona od sv. Pavla i nije čudno da se nakon takvog iskustva osjetio prinuđen u potpunosti se predati „propovijedanju Riječi“. Ipak, takvo iskustvo nije jedinstveno. Nije različito u vrsti, iako jest u stupnju, od onoga koje je dostupno bilo kojoj duši koja traži Boga u iskrenosti i istini. Takvoj se jednostavnosti vjere nužno moramo vratiti u kompleksnosti našeg vremena. Sam Sadhu, kroz ove poticajne odlomke, barem nije posljednji od onih sposobnih koji nas mogu povesti natrag. Stare riječi sv. Bernarda mogu dobro stajati kao motiv koji se provlači kroz sve njih:

**„Ali što sa onima koji su pronašli? Ah,
I jezik i pero tu nijemi zastaju:
Ljubav Isusova! Što je to
tek Njegovi voljeni znaju.“**

SA I BEZ KRISTA

I. POGLAVLJE

Nekršćani bez Krista

Premda su kršćani i nekršćani podjednako tvorevine i sinovi jednog Boga, ipak postoji velika razlika među njima. Neki pojedinci imaju istinitu spoznaju i ostvarenje Njega, promijenjeni su Njemu nalik i postali su baštinici Njegova života i vječnog blaženstva živeći u prisutnosti Njegovog utjelovljenja, Isusa Krista. Ostali, hodajući u mutnoj svjetlosti istine koju poznaju i slijedeći svoje vlastite želje i htijenja, pomaknuti su od istine i lišeni blagoslova koji se mogu naći u Kristu.

Razlika u životima onih sa i bez Krista može se vidjeti ispitivanjem događaja koje ćemo sad predstaviti.

Poznata je činjenica da se u onim zemljama gdje je Evanđelje široko propovijedano dogodila uočljiva promjena u razmišljanju, iako ih je relativno malo postalo predanim sljedbenicima Krista; dok se u drugim zemljama gdje Evanđelje nije bilo propovijedano, stanje malo promijenilo od prijašnjeg vremena kad su te zemlje smatrane neciviliziranim i praznovjernim.

Svjedoci

Riječ Božja govori nam da su svi ljudi sinovi Božji jer je On isti prema svima i nije pristran. Riječ kaže da je „u svakom narodu Njemu mio onaj koji Ga se boji i čini pravdu“ (Djela 10:35), i također kaže da “On ne ostavi Sebe neposvjedočena“ (Djela 14:17). Svjetlo istine koju je Bog otkrio je bilo dovoljno da dovede narode natrag k Njemu, ali to nije bilo potpuno svjetlo istine koja je kasnije otkrivena u Kristu, Suncu Pravednosti (Malahija 4:2; Ivan 1:9). Sad kad je

“Svjetlost Svijeta“ došla, uvjeti su se promijenili za prave tražitelje istine koji su počeli slijediti Njega u toj svjetlosti; dok su se drugi, koji su zaslijepljeni sobom, otklonili od Njega i hodaju u tami (Ivan 3:19-21).

Ukoliko čovjekova potraga za istinom ne ispunjava čežnju njegove duhovne prirode, on ne može naći odmor, jer dok je njegova savjest budna, ma koliko pokušavao, ne može nikada ugušiti svoju intenzivnu čežnju. Samo oni koji su namjernim zanemarivanjem Boga, usmrtili čežnju i utišali unutarnji glas, mogu poznavati izvjestan stupanj mira – ali to je mir smrti.

Probajmo sada otkriti koliko daleko su oni bez Krista uspjeli utišati žudnju njihovih duša za mirom.

Ležaj od čavala

Prije nekog vremena, u Harward-u, vidio sam sadhu-a (isposnik, asket) koji je ležao na ležaju od čavala. Otišao sam do njega i upitao ga: „Kakvu korist imaš u ozljeđivanju i mučenju svog tijela na ovakav način?“ Odgovorio mi je: „Zar ne znaš ni koliko, kad si i sam sadhu? Ovo znači strogost i umrtvljavanje tijela. Ja obožavam Boga na ovaj način i priznajem da ubodi ovih čavala nisu tako loši kao bol koju dobivam od svojih grijeha i zlih želja. Moj cilj je da uništim svoje želje i postignem spasenje.“ Pitao sam ga: “Koliko dugo to radiš i koliko daleko si u svojoj namjeri?“ On je odgovorio: "Počeo sam prije osamnaest mjeseci ali još nisam postigao svoj cilj niti je to moguće u tako kratkom vremenu. Mnoge godine, štoviše mnoga rođenja će biti potrebna za to postići.“

Onda sam mu ispričao moje vlastito iskustvo neuspjeha kad sam pokušao postići spasenje mojim vlastitim naporima i kako je, u tren oka, Gospod Isus promijenio moje srce i umirio moju nemirnu dušu sa Njegovim istinskim mirom, koje je sadhu očekivao postići mučenjem samog sebe kroz mnoga utjelovljenja; i dodao sam: “Ako u ovom sadašnjem životu ne možeš biti uspješan, koji dokaz imaš da ćeš to postići u ijednom budućem životu? Sada, ne zbog toga što sam na bilo koji način zaslužan ili imam ikakvo pravo, nego Njegovom milosrdnošću i milošću oslobođen sam žalaca grijeha, zlih želja i napasti, te sam predao sebe Njemu, koji može preuzeti ne samo moje grijehe, nego grijehe cijelog svijeta (Ivan 1:29). Kao što su čavli proboli ruke i noge Bezgrešnog Jednog namjesto grješnika, tako sada -kroz Njegovu žrtvu – mi smo spašeni od grijeha i njegovih posljedica.“ Kad je on ovo čuo, nije se ni pokušao složiti, nego je rekao: „Nikad neću prihvatiti da se spasenje može dobiti kao slobodan dar i u jednom kratkom životu.“

Kako je teško za one koji nemaju iskustvo života u Kristu da to razumiju ili da priznaju da to može biti istina!

Viseći glavom nadolje

Onda sam vidio drugog sadhu-a, koji je bio vezan užetom za svoja stopala na stablu i njihao se glavom okrenutom nadolje. Otišao sam i nakon nekog vremena sam se vratio kad je bio odvezan i odmarao se. Pitao sam ga koji motiv ima i koju korist može imati u takvoj surovosti. Rekao je: „Ne osjećam potrebu išta govoriti, ali kako si ti brat sadhu, objasnit ću ti moj motiv u nekoliko riječi. Razmisli na trenutak, zašto su ljudi toliko zadivljeni kad me vide kako visim glavom nadolje, kad je Stvoritelj sam objesio cijelo čovječanstvo obrnuto naglavce u njihovim majčinskim utrobama. Dobro! Ovo je način kojim vršim moje štovanje i moju revnost. U očima svijeta ovo je budalasto, ali djelujući na ovakav način želim podsjetiti sebe i sve ljude da kad se zapletemo u grijesima, mi se okrećemo naglavačke u očima Boga, iako u očima svijeta izgledamo ispravno. Želim također ustrajati u vanjskoj i unutarnjoj promjeni sebe sve dok nisam zadovoljan jer sam konačno na pravoj strani pred Bogom. Ja sam uzvratio: „Imaš čudne ideje. Istina je da je svijet naopak, i njegovi putovi također, ali mi ne trebamo prihvatiti njihove naopake načine djelovanja. Kako možemo sa vlastitim naporima osloboditi sebe od zamršenosti grijeha? Taj je zadatak iznad naših snaga. Stoga je Gospod Ljubavi postao čovjekom i oslobodio nas (Luka 4:18); i da bi postavio svijet ispravno, On koristi kao njegove instrumente one koje je spasio i oslobodio“ (Djela 17:6). Na ovo je sadhu dao znak da ne želi više nastaviti razgovor, pa sam ustao i otišao dalje. Jedna stvar je prilično sigurna – usprkos groznom mučenju koje je on poduzimao, nije još bio spreman napraviti promjenu u svom životu koja bi mu donijela zadovoljstvo ili mir.

Bez nade

Nakon ovoga sreo sam sadhu-a koji je za vrelog vremena sjedio cijeli dan između „pet vatri“, dok je za hladnog vremena običavao stajati satima u hladnoj vodi. Na njegovom se licu odražavala tuga i beznadnost. Sa mnom je bio čovjek koji ga je sa velikim suosjećanjem pitao: „Mučio si sebe na ovakav način zadnjih pet godina; možeš li mi dati neku ideju što si naučio iz ovog načina života? Kakvo dobro imaš od toga?“ Sadhu je odgovorio: „Nemam nadu za ikakvu blagodat u

ovom sadašnjem životu i ne mogu ništa reći o budućnosti, i to je sve što ja mogu reći o tome.“

Samo-sakaćenje ruke

Jednom kad sam proveo nekoliko dana u džunglama Rikhi Kesh-a u kojima mnogi sadhu-i žive, vidio sam mnoštvo ljudi koji su sjedili oko sadhua koji je sjedio na obali rijeke Gange. Sadhu je imao jednu ruku podignutu iznad glave, i iz daljine sam mislio da daje blagoslov ljudima. Kad sam se približio, vidio sam da su kosti njegove ruke podignute tako da ih nije mogao spustiti. Kad je završio razgovor sa ljudima, pitao sam ga kako je njegova ruka postala suha i nepokretna. Odgovorio mi je sa velikim ponosom (kao da je pobijedio neprijatelja u boju): „Gospodine, sa ovom rukom ukrao sam mnogo i pretukao mnoge, ali došao je dan kad sam doživio tako veliki šok da su se temelji cijelog mog života protresli. Ostavio sam svoj dotadašnji način života i odlučio da ću ili odrezati ovu ruku ili, učinivši je beskorisnom, kazniti je kako je zaslužila. Savjetovao sam se sa mojim učiteljem i na njegov savjet držao sam ruku stalno iznad glave dok se potpuno nije osušila i ostala nepokretna u ovom položaju. Sad sam vrlo ponosan na to.“ Dodao sam: „Divim se tvojoj hrabrosti i tvojoj dobroj namjeri, ali žao mi je što si oštetiо dar koji ti je darovan od Boga. Umjesto što si uništio svoju ruku, trebao si je koristiti za pomaganje drugima. Na ovaj način mogao si učiniti dobro namjesto gubitka koji si prouzročio. Prava hrabrost i pobjeda ne sastoji se u beskorisnom uništavanju svoje ruke, nego u njenom korištenju za pomaganje drugima. Moj učitelj, Isus Krist, je rekao 'Ako te desnica tvoja sablažnjava, odsjeci je i baci od sebe' (Mat 5:30), i Njegovo značenje je da trebamo odstraniti iz naših srca oruđe zla da u budućnosti ne bude opet dostupno za zlu svrhu.“

Jedva sam završio govor kad je on skočio na mene u takvom bijesu da, nema sumnje, da je njegova ruka bila zdrava, udario bi me. Naposljetku sam mu s poštovanjem istaknuo kako je bilo beskorisno za njega unakaziti se. Bilo bi bolje da je promijenio namjere svog srca, koje su bile iza ruke, tako da bi je mogao pokretati da ispuni Božju svrhu u svom životu.

Zavjet tišine

Slijedeći dan otišao sam vidjeti drugog čovjeka, kojeg su ljudi zvali Moni Bawa, sadhua koji se zavjetovao da će šutjeti nekoliko godina. Ovaj čovjek je bio

iskreni tražitelj istine. Posljednjih šest godina nije progovorio ni riječ. Pisao je na pločici odgovore na pitanja koja sam mu postavio. Jedno od mojih pitanja bilo je: „Zašto ne upotrijebiš ovaj Božji dar budući da je On tebi dao jezik za govor, slavljenje, službu Njemu i za davanje savjeta duhovne prirode! Da je Bog htio da stalno šutiš, On bi te stvorio nijemog i ne bi ti dao jezik.“ Bez imalo oholosti, napisao je odgovor: „Ovo što kažeš je poprilično istinito; ali moja narav je toliko loša da ništa dobro nije izašlo iz mojih usta. Običavao sam lagati i govorom povrjeđivati ljudske osjećaje. Prošlo je gotovo šest godina otkad sam zadnji put govorio, ali još nisam postigao moj cilj. Bolje je šutjeti nego loše govoriti. Do sada se nikakav blagoslov nije spustio na mene niti ikakva posebna poruka za ljude, tako da je tišina najbolja za mene.“ Razgovarao sam malo duže s njim i dao sam mu Novi zavjet koji je zahvalno prihvatio i obećao da će ga pažljivo pročitati.

Sanjasin

Jednog dana imao sam razgovor u Banares-u sa vrlo učenim hindu sanjasinom, koji mi je u toku našeg razgovora rekao: „Drevna pravila donijeta za sadhue i sanjasine su dostojna divljenja. Prva razina je student, pa kućedomaćin, zatim, kasnije u životu, povlači se od skrbi za obitelj u šumu i onda u starim danima postaje sanjasin ili asketa. Međutim, metoda koju si prihvatio je vrlo čudna jer si u mladosti već postao sanjasin.“

Rekao sam: „Ne protivim se tvojim pravilima, ali moj motiv da postanem sadhu je puno drukčiji od tvoga. Nisam postao sadhu jer smatram da se zasluga ili spasenje postiže takvim djelovanjem. Moj cilj je da bez zemaljskog tereta, na jednostavan način sadhua, mogu služiti Njemu koji me spasio Njegovom milošću. Zar nije pravo, da u najboljim danima moje mladosti i snage, služim Njemu koji je dao Svoj život za mene? Osim toga, što bi rekao kad bi neki tvoj učenik, umjesto da ti daruje zreli, sočni mango dao ti mango sa samom korom i košticom, iz kojeg je sav sok iscijeđen?“ Odgovorio je: „Takvo ponašanje bilo bi neoprostivo. To bi bio vrhunac neodgojenosti i uvreda.“

Odgovorio sam: „Dobro. Ako u danima naše mladosti, trošimo sebe u našim vlastitim zadovoljstvima, a u slabostima starosti predstavljamo samo kosti i kožu naše minule službe Bogu, zar to da damo Njemu ne bi bio dar gluposti, uvreda i grijeh izvan oprosta?“ Sanjasin je odgovorio: „Što imamo mi sa izbavljenjem drugih? Svatko mora težiti za vlastitim spasenjem. Užici, ljutnja i služba Bogu ne znače nam ništa jer spasenje ovisi potpuno o našoj vlastitoj karmi.“

Koliko bolje od ovog je zlatno učenje Krista: „Zato ljubi Gospoda, Boga svoga, iz svega srca svoga, iz sve duše svoje, iz sveg uma svoga i iz sve snage svoje... i ljubi

bližnjega svoga kao samoga sebe!“ (Marko 12:30-31). Ako primjenjujemo ovo pravilo, nećemo biti sebični i između nas i Boga bit će odnos oca i sina, a među sobom bit ćemo prava braća i sestre. U ovom stihu imamo u najkraćim crtama bit Evanđelja koje uči spasenju i kraljevstvu Božjem.

Životi koje smo dosada uzeli u obzir su od nekoliko sadhu-a koji su, za razliku od uobičajenog smjera ljudi, posvetili svoje vrijeme potpuno duhovnim i religijskim zadaćama. Ali milijuni drugih hindusa samo se naizgled drže vjere; dok čak neke vođe, kao gospodin Gandhi, priznaju da nisu uspjeli spoznati Boga, i u Gandhijevoj nedavno izdanoj autobiografiji napomenuo je: „Nisam još pronašao Njega, ali ga tražim“, i ponovno kaže: „To je neprekidno mučenje za mene da sam toliko daleko od Njega.“

Swarajist

Oni koji nisu uspjeli pronaći ispunjenje srca u vlastitoj religiji ili kroz njihova vlastita djela su vjerojatno postali ravnodušni na sve religije ili su potpuno napustili religiju. Vođa swarajista mi je rekao: „Dok nisam čitao hinduističke religijske knjige, bio sam dosljedan hinduistički vjernik, ali nakon njihovog proučavanja izgubio sam svu vjeru; jer dok sam istraživao Vede, i ostale knjige, nisam pronašao učenje koje sam očekivao da ću pronaći, i njihov proturječni nauk potpuno me zbunio. Mnogi drugi hindusi podjednako lutaju u magli. Po mom mišljenju, moramo se odmaknuti od religije potpuno i težiti postignuću samoostvarenja jer nas je stoljećima religija sa njenom naukom iluzije (maye) učinila robovima drugih nacija. Krajnje je vrijeme da se oslobodimo tog ropstva.“

Ja sam primijetio: „Robovanje grijehu je najgore i od svega najviše zasljepljujuće, stoga se moramo osloboditi od spona grijeha. Prije nego steknemo prirođeno (naslijeđeno) pravo Swaraja, moramo dati Bogu Njegovo pravo da stanuje i vlada u nama. Onda će nam On dodijeliti naše pravo, koje izvan Njega nemamo. Primjerice, ako dobijemo ovo prolazno pravo vladanja, to će biti samouništenje bez Krista. Stoga moramo prvo tražiti kraljevstvo Božje i Njegovu pravednost i sve će nam biti nadodano“ (Mat. 6:33). Ali moje ga stajalište nije zanimalo. On je samo ponavljao: „Prvenstveno moramo dobiti Kućno Pravilo i onda ćemo biti slobodni prihvatiti bilo koju religiju koju oni zamišljaju.“

Čovjek koji je sjedio sa nama dao je ovaj osvrt: „Budući da nisam hinduist niti kršćanin, nego sljedbenik reformiranog islama, mogu reći, prilično nepristrano, da je Indija miljama daleko od slobode, i politički i vjerski. Moramo putovati dugim

putem, uz Božju pomoć, prije nego ostvarimo pravu slobodu.“
Sada pogledajmo stanje nekoliko pripadnika drugih religija.

Budistički pustinjak

Jednog dana na Tibetu, kad sam govorio o kršćanskim pustinjacima, sugovornik je komentirao da u njegovoj zemlji također ima mnogo pustinjaka, i da je u planini na drugoj strani pećina u kojoj stari lama već nekoliko godina boravi u molitvi i meditaciji. Lama je zazidao ulaz u pećinu i nikad je nije napuštao. Jednom dnevno ljudi u blizini su mu običavali davati čaj i prženi ječam kroz rupu u zidu. Zbog tako dugog življenja u mraku, oslijepio je i namjeravao je ostatak života provesti u pećini.

Poveo sam sa sobom čovjeka koji mi je ovo ispričao i otišli smo vidjeti pustinjaka. Morali smo pričekati neko vrijeme jer je bio zauzet molitvom i meditacijom; ali kasnije, na našu zamolbu, došao je i sjeo blizu rupe u zidu. Bilo ga je nemoguće vidjeti u mračnoj i uskoj ćeliji, ni on nije mogao vidjeti nas, ali smo mogli lako razgovarati. Prvo me pitao odakle sam i zašto sam došao. Onda sam ga pitao: „Što si postigao sa ovom samotnom meditacijom? Budući da Buda nije naučavao o Bogu, kome se moliš?“ Rekao je: „Gledam na Budu kao Boga i molim se njemu. Moj motiv skrivanja u ovoj pećini nije želja da dobijem išta, nego da mogu biti oslobođen od svih želja. Težim postići Nirvanu- gašenje svih osjećaja i želja, bilo mira bilo bola, ali još sam uvijek u tjelesnoj i duhovnoj tami i ne znam kakav će biti kraj. Ipak, znam da će sve što mi sada nedostaje biti nadoknađeno u nekom drugom utjelovljenju.“

Odgovorio sam: „Želje i osjećaji koje imaš dati su ti od Boga, ne da budu slomljene i iskorijenjene nego da nađu ispunjenje u Njemu. Da je bila Stvoriteljeva želja da se one unište, ne bi ih bio stvorio. Sada ubijanje ovih želja nije spasenje nego samoubojstvo, zato što su one neodvojivo povezane sa našim životima. Čak ako probate zatamiti želju u sebi to je beskorisno, jer htjeti ubiti želju je želja. Kako možemo slobodu ili spasenje dobiti kad je želja stvorena od želje? Najbolji način nije potisnuti ovu želju nego je ispuniti u Njemu koji ju je stvorio i u ovome ćemo naći istinsko spasenje.“ Rekao je: „Dobro, vidjet će se što će biti,“ i sa ovim riječima naš razgovor je završio.

Kineski liječnik

Jednom u Pekingu, tema moga govora bio je Krist, univerzalni spasitelj. Na završetku susreta kineski liječnik mi je prišao i rekao: „Krist je rođen prije samo

nekih dvije tisuće godina, ali mnogo prije toga imali smo učitelje poput Konfucija u našoj zemlji: kako je onda moguće reći da je Krist univerzalan? Učenje i primjer Konfucija i naših drugih učitelja je dovoljno za nas.“

Odgovorio sam: „Pogriješio si kad si rekao da je Krist došao samo prije dvije tisuće godina. Dugo prije Njegova utjelovljenja On je bio u svijetu, ali ga svijet nije upoznao; ali oni koji su ga upoznali bili su sretni (Ivan 1:10; 8:56-58). Nisam protiv Konfucija i njegova učenja; ali reci mi u kojim stvarima je Kina kao nacija napredovala kroz njegovo učenje i primjer, i posebice koju dobrobit si ti sam primio?“

Odgovorio je: „Ovo poučavanje nije zalogaj koji se može progutati i njegov učinak vidjeti odjednom. Njegov utjecaj će se polako sam pokazati.“ Dodao sam: „Bez sumnje zalogaj nije odjednom probavljen tako da postane dio našeg tijela, ali barem odmah uživamo njegov okus ako naša osjetila za okus nisu oštećena bolešću. Potpuno dobra doktrina je kao ogrlica od dijamanta koja, ako je smještena na vratu bolesna čovjeka, nema učinka na njegovu bolest. Učenje Krista nije samo dobra doktrina, već je također 'duh i život' (Ivan 6:63), i milijuni i milijuni onih koji su Ga prihvatili dobili su novi život kroz Njega.“

Doktor je rekao: „Ovaj novi život i promjena ne mogu doći izvana već ovisi o našim vlastitim naporima.“ Rekao sam: „Istina je da primanje ovisi o nama ali ne možemo dobiti ovaj novi život kroz naša vlastita nastojanja. Gorko stablo ne može samo od sebe postati slatko, ali može biti nakalemljeno na slatko stablo. Slično, grješan čovjek, kroz vjeru može biti nakalemljen na Krista, i Kristov život teče kroz čovjeka mijenjajući ga u novo stvorenje, i to je spasenje.“ Doktor je bio pozvan obići pacijenta pa je naš razgovor završio.

Rabin

U Jeruzalemu sam upoznao židovskog rabina koji je bio liberalan u svojim stajalištima. Pitao sam ga za njegovo mišljenje o Kristu i budućnosti Obećane zemlje. Rekao je: „Ja osobno čekam dolazak Mesije i obnovu Obećane zemlje, ali ne znam da li će ova čežnja biti ispunjena u ovom ili u slijedećem životu. Niti mogu sa sigurnošću reći da li je Isus, koji je razapet u ovom gradu bio Mesija ili Mesija tek treba doći. Naravno, dužan sam potvrditi da je Isus bio veliki prorok, s kojim je moj narod postupao sa krajnjom mrzovoljom i okrutnošću; i znam da čak i danas trpimo kaznu za naš grijeh što smo Ga ubili: 'Njegova krv je na našim glavama'.“

Mogu iznijeti mnogo drugih razgovora i događaja, ali sam ih dao dovoljno. Oni

koji su imali priliku živjeti u kontaktu sa sljedbenicima različitih religija u drugim zemljama i koji su napravili suosjećajno istraživanje o njihovim potrebama, svjedoci su da bez dodira živog Krista njihovi životi nemaju trajan mir i nadu.

Mnogi osjećaju da u svom životu imaju stvarnu potrebu za koju se nikad ne mogu nadati da li će je ispuniti sa ikakvim učinjenim naporom ili sa ikakvom vrlinom koju mogu postići. Koliko je istinita Riječ Božja, „Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema život.“ (1 Ivan 5:12)

II. POGLAVLJE

Nekršćani sa Kristom

Oni koji su privučeni u kršćanski rad u Indiji, koji su u bližem kontaktu sa svim klasama ljudi, znaju da je tamo velik broj nekršćana, koji tajno vjeruju u Njega kao svojeg Spasitelja. Ovo stanje se može pronaći u većem ili manjem stupnju u svim ostalim zemljama. Pored toga, mnogo je drugih koji ne očekuju Njega kao Spasitelja, ali bez obzira na sve veoma su duboko pod njegovim utjecajem, više nego pod utjecajem njihove vlastite doktrine ili njihove religije ili njihovih duhovnih vođa. Poznajem velik broj nekršćanskih vođa u Indiji koji su pod utjecajem Kristovog duha, a ne shvaćaju da je On njih naveliko osvojio.

Njegov utjecaj na protivnike

Zaista je zapanjujuće da je utjecaj Krista često viđen u životima mnogih koji su žestoki sljedbenici svojih vlastitih vjerovanja i koji se čvrsto suprotstavljaju kršćanstvu. Često je slučaj da oni proučavaju njihove vlastite religije i onda gledaju da ih obnavljaju u svjetlu Kristovog učenja. Oni čak oponašaju mnoge kršćanske metode. U sadašnjem modernom tumačenju njihovih religija oni nerijetko uzimaju njihove stare doktrine i u njih ulijevaju novi sadržaj koji dolazi direktno ili indirektno iz kršćanstva. Tako daleko su otišli u ovom smjeru da oni često prezentiraju njihove vlastite doktrine obučene u kršćanske fraze i kao rezultat, mnogi kršćani i neki zapadni učenjaci su bili prevareni i zamišljali su da nema velike razlike između kršćanstva i drugih velikih svjetskih religija. U ovom poglavlju želim pričati o onima koji nisu razdvojili sebe od njihove nekršćanske okoline, a ipak gledaju da slijede Krista u svojim životima.

Ne branite mu

Kršćani skučenog uma često ne uzimaju u obzir one kršćane koji vjeruju u Krista, ako se nisu nikada javno poistovjetili sa kršćanskim zajednicama. Ja se ne slažem da su oni u pravu što ne izlaze javno, ali ja nikada nisam bio u stanju osjetiti da oni nisu kršćani. Među njima su neki čija je služba za Krista daleko veća nego služba mnogih kršćanskih radnika. Posebno je tako u mjestima gdje je teško ići kršćanskim radnicima. Nemam pravo objavljivati imena bilo koga iz ove skupine,

ali mogu reći o njihovoj vjeri i njihovom radu. Njihov položaj je sličan položaju onih kojima je Ivan usmjerio pozornost na Gospoda: „Vidjeli smo jednoga koji izgoni zloduhe u Tvoje ime; i mi smo mu zabranili jer on nije sa nama; Ali Isus im je rekao, 'Ne branite mu: jer onaj koji nije protiv vas je za vas' " (Luka 9:49-50). Među nama je mnogo kršćana koji govore da bi takvim prikrivenim radnicima trebalo zabraniti djelovanje jer nisu pripadnici službene crkve. Ali ako im Gospod nije zabranio, kakvo pravo mi imamo zabranjivati?

Tajno ili javno služenje

Nekoliko puta sam susreo grupe ljudi koji su tajni učenici, ali su veoma organizirani i rade za Gospoda svatko prema svojoj sposobnosti i svjetlu.

Jednom sam upitao jednog od njih: "Zašto ti ne priznaš javno Gospoda ispred ljudi?" (Matej 10:32; Marko 16:15-16).

Odgovorio je: „U našem društvu postoji na tisuće muškaraca i žena koji imaju različite životne putove. Oni svi vjeruju u Krista kao njihovog Spasitelja i kršteni su u Njegovo ime, obožavaju Ga i služe Mu. Iako je društvo potpuno organizirano, naš se rad izvršava u tajnosti. Zar te tisuće ljudi nisu oni ispred kojih mi ispovijedamo svoju vjeru?“ Sad o radu.

Ima različitih načina za obavljanje rada. Kad mnogi rade javno, moraju postojati i drugi koji trebaju raditi u tajnosti. U našem tijelu imamo unutarnje i vanjske organe. Oni su svi dijelovi jednog tijela i vođeni su jednim umom, ali radnje koje oni moraju činiti uvelike se razlikuju. Tako je isto i u tijelu Krista, koje mi zovemo Crkva.

Osim toga, kršćani su kao sol i kvasac, koji polako i tiho sole i kvase druge stvari. Krist nas je isto tako pozvao da budemo ribarima ljudi. Poznato vam je da kad ribar baca mrežu, on to radi potihom, jer u suprotnom bi se sve ribe razbježale.

U sadašnjem trenutku, u našem društvu ima na stotine riba, velikih i malih, koje su prijevremeno pobjegle od Krista kada su ugledale bučnog ribara. Ali sad ih On ima sigurno u svom okrilju i nitko ih neće moći ugrabiti iz Njegove ruke, i oni će također, na ovaj tihi način, pokušati dovesti druge Spasitelju. Pa, sad mi recite da li je ovakav život u suglasnosti sa Kristovom voljom ili nije?

Stvarni kršćanski život

Nema sumnje da će stvarni kršćanski život, bio on javan ili tajnovit, uvijek biti plodan i uvijek imati utjecaja na druge za dobro; i tražitelji istine, vidjevši stvarnost života poput ovog, uvijek će biti privučeni izvoru života.

Uzmite ovaj slučaj. Jednom su dvojica propovjednika otišla na sajam propovijedati. Prvi je bio prilično pametan i rječit. Započeo je propovijed, ali nakon nekoliko minuta, hindusi su ga počeli bombardirati sa pitanjima i on se morao zaustaviti da im odgovori, što je i učinio, na svoje vlastito, ali ne i na njihovo, zadovoljstvo. Na kraju, kako nije napravio značajan napredak okrene se prema svome prijatelju i reče: "Ovaj brat će vam odgovoriti." Drugi propovjednik nije bio niti dobar govornik niti vješt istraživač, ali je bio iskreni kršćanin i čovjek od molitve. Čim je on izašao naprijed, odjednom je hindus, sa sklopljenim rukama i klanjajući mu se, rekao prvom propovjedniku: "Ja nemam nikakvo pitanje za njega, jer ja znam njegov život i vidio sam Živog Krista u njegovom životu i pronašao sam put spasenja kroz njega. Ali ne slažem se sa tobom, jer svojim ustima predstavljaš Živog Krista, a u svakodnevnom životu Ga poričeš. Bilo bi bolje da su takva usta bila zatvorena zauvijek, zato što mene i druge odmičeš daleko od Krista. Volio bih da sam prije mnogo godina upoznao tvoga prijatelja i ja se ne bih tako dugo držao daleko od moga Gospoda. Pa, "Der aid, darust aid " (Polako je brže), u tome svemu također mora biti dobra svrha. Neka ti Bog oprost. Čuvši to, rječiti propovjednik je otišao kući posramljen i spuštene glave, a novi obraćenik je pošao sa Božjim čovjekom posvetivši svoj život Božjem služenju.

Traženje i pronalaženje

Zajednička iskustva pokazuju da oni koji traže pronalaze, a oni koji pronađu, i dalje traže. Kao što je Pascal rekao: „Ti me ne bi tražio da me nisi već pronašao.“ Ako čovjek nije imao iskustvo Božanske Prisutnosti, neće biti odlučan, bilo da je u traženju Njega ili ne. Bog zaista daje osjećaj Njegove prisutnosti svima, ali o njima samima ovisi da li će Ga dalje tražiti ili neće. Bog je nadohvat ruke svima, ali da Ga dosegnemo, neophodno je da naša srca budu usklađena s Njim. Da bi čuli radio poruku koja je u obliku pjesme, glazbe ili govora prisutna u atmosferi, potrebno je imati radioprijemnik koji je perfektno usklađen sa porukom. Jer ako nije tako podešen, postojanje ili ne postojanje poruke će biti jedna te ista stvar za nas.

Tragalac za istinom

Jedan tragalac za istinom ispričao mi je svoje iskustvo: „U mojoj staroj religiji sam imao jednu vrstu utjehe, ali nisam imao mir. Ova utjeha je potaknula u meni želju da tražim stvarni mir, i u tom traženju sam na jedan predivan način

postupno bio vođen da pronađem sam izvor Mira. Kad sam ga dosegnuo, shvatio sam da ovaj impuls i zadovoljstvo srca oboje dolaze iz Živog Krista, u kojem su sad sve moje brige i nezadovoljstva otpočinuli.”

Sljedećom pričom mogu oslikati vlastito stanje i stanje drugih tragalaca za istinom koji na početku nisu poznavali Krista: Prije nekoliko godina, kada je zemljom zavládala glad, jedan čovjek na uglednoj poziciji se našao bez novca i na samom rubu gladi. Zbog svog ponosa ili srama on nije nikome želio reći za svoje bespomoćno stanje, niti je molio za pomoć. Mogao je samo zazivati Boga. Njegova molitva je bila uskoro odgovorena, jer je jedan trgovac iz strane zemlje čuo za njegove poteškoće i tajno poslao hranu noću u njegovu kuću. Presretan zbog odgovora na svoju molitvu, kleknuo je i izlio svoju dušu u hvali Bogu. Nedugo nakon toga, gladi je došao kraj i trgovac ga je posjetio, te ponudio da mu pozajmi koliko mu treba novaca. Kad ga je ta dobročiniteljeva namjera dotakla u srce, kleknuo je zahvalan ispred njega i poljubio njegova stopala, i tada je shvatio da je njegov dobročinitelj njegov stariji brat za kojeg je vjerovao da je davno prije umro u tuđini.

Pundit (Brahmanski učenjak)

Jednog dana sam otišao propovijedati hodočasnicima u gradu na rijeci Ganges. Tek što sam zauzeo svoje mjesto, prišao mi je pundit i upitao me: „Došli ste se ovdje kupati kao i drugi hodočasnici?” Rekoh, “Ne, ja sam već okupan vjerom u Kristovu krv i Njegovom milošću sam već spašen, i nemam potrebu za ceremonijom kupanja u rijeci Ganges. Došao sam ovdje govoriti ovim hodočasnicima o Spasitelju!” Kad je to čuo pundit, bio je zapanjen, ali moje vlastito iznenađenje nije bilo ništa manje, kad je on zračćeg lica rekao: „To je sjajno swami”; ja sam došao sa istom namjerom i sa velikom ljubavlju me zagrlio. Vidjevši ovo, pridružila nam se nekolicina hodočasnika da bi mogli čuti razgovor između pundita i sadhua (svetog čovjeka u Indiji). Obojica smo propovijedali Evandjelje i oni su nas pažljivo slušali.

Zatim je jedan od hodočasnika upitao: ”Sa Kristom ti misliš na Krišnu ili na neku drugu inkarnaciju?”

Onda je pundit ponovio nekoliko stihova na sanskrtu i rekao: ”Mi ne propovijedamo o Krišni nego o Kristu koji je bezgrješna 'inkarnacija' najavljenog i obećanog u Shastras (sanskrska učenja), jer Krišna nije došao spasiti, nego uništiti grješnike. (Gita 4.8), ali Krist je došao spasiti grješnike.” (Matej 9:13; Luka 9:56, A.V.). Kad smo završili propovijed, pundit me poveo svojoj kući i predstavio me

svojoj ženi i dvojici sinova koji su bili gorljivi i iskreni kršćani kao i sam pundit. Poslije jela smo razgovarali nekoliko sati i on mi je rekao da je već mnogo godina radio za Gospoda na ovaj način i da su mnogi povjerovali kroz njegovo propovijedanje. On nije bio poznat misionarima i kršćanima toga mjesta, iako je sjeme koje su oni posijali u zemlju počelo nicati i rasti, a da ni sami nisu znali kako (Marko 4:26-29). Upitao sam ga kako je postao kršćanin i on mi je ispričao svoju priču: „Ja sam često slušao o Kristu ali zbog vlastitih predrasuda sam se odmicao što sam mogao dalje od misionara, kršćana i njihovog Krista. Ali jednom se desilo da u Kumba Meli (masovno hodočašće, u kojem se milioni hindusa okupljaju kraj rijeke Ganges kako bi se ritualno očistili od grijeha) kod Allahabada, susreo sam dva obrazovana čovjeka koji su pripadali tajnom društvu kršćana. Oni su bili sanskrtski učenici i ja sam mislio da su hindusi, ali malo pomalo oni su pokazali sa velikom jasnoćom da je Krist jedini Spasitelj. U nekoliko dana, sve moje nerazumijevanje i odbojnost prema kršćanstvu je nestala. Tada su me ta dva sanjasina (asketa) ili sadhua krstili u rijeci Jumna u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Od toga dana sam ja posvetio svu snagu i vrijeme služenju mome Spasitelju. Da nisam susreo ova dva sanjasina, vjerojatno nikada ne bih postao kršćanin.“

Zakon i Spasenje

„Ova dva sadhua,“ nastavio je pundit, ”dala su mi dovoljno objašnjenja za neke od mojih nedoumica. Primjerice, rekli su da kao što u nekim drugim religijama vrijedi Zakon, tako i u hinduističkoj religiji postoji zakon karme (uzroka i posljedice). Zakon ne pravi nikoga dobrim. On jedino razlikuje između dobra i zla ili između onoga što trebamo ili ne trebamo raditi. Nitko nikada nije ispunio Zakon niti će ga ikada ispuniti, pa su svi pod Zakonom bez nade i spasenja. Nije važno je li Zakon dan kroz Mojsija ili kroz rišije (sages ili svece). Milost i Istina dolaze samo kroz Isusa Krista (Ivan 1:17). Zakon ne pravi nikoga pravednim, samo naglašava potrebu za pravednošću, a ova potreba se može ispuniti u Kristu. Time što je Sam postao čovjekom, On je ispunio Zakon za čovjeka, (Rimljani 5:19) i dajući vlastiti život On daje život onima koji su smrtni u grijehu, i onda je nad tim gotovim djelom Spasenja proglasio: ' **Svršeno je.** '

„Sada,“ dodao je Brahmanski učenjak, „ja i moja porodica vjerujemo u Krista, ne zato jer je netko uklonio naše probleme, nego zbog toga što smo kroz osobno iskustvo zbilja spoznali da je Krist nas Spasitelj i Spasitelj svijeta. (Ivan 4:42).

Egipćanin musliman

Sjećam se sličnog svjedočanstva kojeg mi je, kada sam bio u Kairu, dao čovjek koji je, iako pojavom musliman, u srcu bio kršćanin. On je rekao: „Bio sam naučen od malena slijediti Zakon i Božje Zapovijedi, i iako sam stvarno želio živjeti prema Zakonu, toliko često ne bih uspio, da me to na kraju dovelo do beznada. Znao sam da je Bog milostiv i suosjećajan, ali ja nisam imao mira. Kad god bih razmišljao o svome grješnom stanju, vidio bih jasno da su Bog i nebo sveti, i da čak ako su mi grijesi i oprošteni, ja neću moći ući u Božansku Svetu prisutnost tako dugo dok god moja grješna priroda ostaje nepromijenjena i nepročišćena. Godinama sam studirao Kuran, Hadis i druge svete knjige, ne bih li pronašao kako da se oslobodim svoje stare prirode i kako da postignem spasenje i novi život, ali svi moji pokušaji su bili uzaludni. Međutim, zahvalan sam Bogu Ljubavi jer, i prije nego sam ja započeo potragu za Njime, On je već tražio mene. Čak i kada sam ja pronašao Njega, i kada je on pronašao mene, nisam ga poznavao potpuno sve dok se nisam nanovo rodio. Sada poznajem Njega, čije je obličje u meni, i koji je od postanka svijeta bio moj, i ja Njegov. Moje srce je sada puno mira jer sam pronašao stvarni islam koji jest Isus Krist, koji je bio razapet i sad Živi Vječno. Ja sada provodim ostatak svog života služeći Njemu.”

Zatim je kritizirao nisko stanje duhovnog života u crkvama i dodao: „Bolje bi bilo za mene da se utopim u Nilu, nego da se krstim kao član crkve, zato jer život pripadnika crkve često nije ništa bolji od života pripadnika moje stare religije. „Kakvo bi dobro donijelo kada bi iz trnja pao u draču ili ako bi iz močvare pao u blato? Izgleda bolje da se držim podalje od sviju njih i ostanem u dodiru sa mojim Gospodom, te da kadgod i kakogod svjedočim o Njemu. Ja potpuno vjerujem da će on prihvatiti moj rad za Njega.“

Ovaj čovjek je bio dobro upoznat sa objema stranama Istočnog i Zapadnog Kršćanstva i poznavao je njihov moral, duhovnost i društveni život. Nikada se nije priključio crkvi iako je priznavao Krista, jer je pronašao da neke crkve nemaju dovoljno suosjećanja, ljubavi ni kršćanskog prijateljstva. Ovakvo stanje je pravi izazov kršćanima da se probude i shvate svoju odgovornost, jer ovaj čovjek nipošto ne stoji sam. Mnogi su kao i on, odbijeni hladnoćom nekih crkava ostali radije odvojeni od njih; a Živi Krist će objaviti kršćanima bez Krista, „Ja vas ne poznajem” (Matej 7:23).

Dva brata

Jedan drugi čovjek kojeg sam nekoliko puta susreo, poslije mnogo godina je pronašao Krista kao svojeg Spasitelja. On je također ostao izvan crkve, ali je obavljao rad na svoj vlastiti način i nema sumnje da je Gospod blagoslovio njegov rad. Jednom me je u prisutnosti druge osobe izvijestio o svome radu na vrlo interesantan način. "Kada sam prihvatio Krista kao svog Spasitelja i kad me je On primio, prvo sam pokušao uspostaviti svoj osobni odnos sa Njim. Kao što je Andrija prvo otišao kod svog brata Petra (Ivan 1:41), tako sam i ja otišao prvo kod brata i rekao mu: 'Pronašao sam Isusa iz Nazareta. Dao mi je spasenje od grijeha i stvarni mir kojeg sam tražio godinama.'

"Čim je on to čuo, obuzeo ga je veliki bijes i rekao je: „Proklet ti i tvoj mir! Želiš ostaviti hindu religiju i pridružiti se kršćanima čija je cijela religija podvala. Ti ćeš baciti sramotu na svoje ime i ime svoje obitelji. Bolje bi bilo da se utopiš u bunaru. Moliti ću da te Iswar (Bog) vrati nazad na pravi put, ili da te udari sljepilom, da spoznaš istinu i da ne ostavljaš svoju religiju.” Ja sam mu rekao: 'Ne ljuti se, nego ispitaj ovo ozbiljno sam za sebe, onda ćeš biti u mogućnosti vidjeti koja je religija kriva, a koja je prava. Ti si molio svog Boga da ja oslijepim, a ja molim svog Boga koji je Ljubav da On otvori tvoje oči da Ga ti možeš vidjeti i spoznati.'

Kad je on to čuo, primirio se i utišao. Mnoge dane smo nastavljali razgovor i poslije nekog vremena mi je rekao, 'Pa dobro, neće biti nikakav problem ako ti nastaviš vjerovati u Krista i ostaneš takav među nama; pod uvjetom da ne ideš odavde u taj kokošinjac od misije.' Odgovorio sam: 'Ja nemam želju živjeti u misiji, jer sam postao kršćaninom ne zbog nekog duhovnjaka ili svećenika, nego zbog Krista samoga koji je uvijek sa mnom.' (Matej 28:20). Poslije smo počeli svaki dan zajedno čitati Bibliju i Duh Božji je počeo raditi u njemu. Bog je čuo moju molitvu i otvorio je oči mom bratu koji je molio da ja oslijepim. Sada je, ne samo u fizičkom, nego i u duhovnom odnosu on meni stvarni brat“; i okrećući se prema čovjeku pored sebe, rekao je: “Ovo je taj brat.” Zatim je i on sa zahvalnošću i suzama počeo pričati svoje kršćansko iskustvo i sva trojica smo kleknuli, te zajedno molili jedan za drugoga. Sretni smo se rastali.

Sikhski sljedbenik

Jednom sam otišao propovijedati u selo gdje su ljudi bili većinom sikhi. Kad su saznali da sam bio sikh i da sam preobraćenik žestoko su se počeli protiviti mojoj propovjedi i počeli na mene bacati kamenje. Jedan čovjek je sjedio i pažljivo slušao. Odjednom se podigao i rekao ljudima da me prestanu napadati. Kasnije sam saznao da je on bio ugledan i utjecajan zemljoposjednik. Kada su se ljudi razišli,

poveo me sa sobom u svoju kuću i lijepo me ugostio. Nakon odmora, poveo me u stranu, bez rezerve otvorio svoje srce i rekao mi: „Prije nekoliko godina posjetio sam sajam. Tamo je bio jedan čovjek koji je prodavao religiozne knjige i ja sam zastao da pogledam Evandjelje. Neki arya samajists (pripadnik religijske manjine u Indiji) pun predrasuda koji je stajao tamo, upozorio je mene i sve ostale da ne kupujemo te knjige, ali je sadhu prolazeći pokraj nas rekao: 'Ne, ne, ne bojte se, ne budite zatvorenog uma. Ni jedan život se nije okrenuo zlu čitajući tu knjigu, ali su mnogi životi bili promijenjeni. I ja sam običavam čitati ovu knjigu. Ako su hinduizam, budizam, islam i ostale religije tako slabe i neuvjerljive da ih se može poraziti samo čitanjem ove knjige, onda one nisu vrijedne vjerovanja. Bilo bi bolje da mi slijedimo religiju kao ovu koja može nadjačati sve druge i koja svoje sljedbenike oslobađa od grijeha praveći ih jakima i pobjedonosnima'.“

„Odjednom,“ nastavi sikh, „započela je polemika između arya samajista i sadhua, te ja poslušah sadhuov savjet, kupio sam Evandjelje i otišao. Žao mi je što više nikad nisam ponovno susreo sadhua. Kad sam stigao kući, dnevno sam počeo proučavati Evandjelje, a učinak je bio takav da je moj život bio promijenjen u cijelosti. Sada znam da je Krist moj jedini Spasitelj i Spasitelj cijelog svijeta i dnevno ponavljam molitvu koju je On naučio svoje učenike. Sad imam u srcu blažen mir kojeg nikada do sada nisam imao. Zahvalan sam iz dubine duše i kad god imam priliku govorim o oživljujućem Učenju Gospoda. Do sad znam Krštenje Duhom, ali ne vodom. Možeš li me krstiti? Jer zbog moje starosti i slabosti ne mogu otići od kuće i živjeti među onim strancima koji, iako u Indiji, još nisu postali Indijci, zar ne? Oni su postali Europljani u svakom pogledu, ali nisu ništa boljeg morala niti duhovnosti nego moji ljudi ovdje, doista su u jednu ruku i mnogo lošiji. Ne mislim da je volja Gospoda da odem oдавde i živim sa njima. Neki od njih su istiniti kršćani, ali većina njih nije ništa bolja od nekršćana. Izgleda da je za mene bolje živjeti ovdje i raditi ono što mogu za Gospoda prema svojim vlastitim mogućnostima.“ I sa suzama u očima je dodao: „Potpuno sam uvjeren da me On, ako dođe danas ili ako jednom budem pozvan u Njegovu prisutnost, nipošto neće odbaciti.“ (Ivan 6:37).

Dok je brisao oči, počeo sam mu prepričavati svoja vlastita iskustva i progonstva i kako me Bog čudesno spašavao. Ostao sam s njime nekoliko dana i pomogao mi je jako puno u mom propovijedanju. Kako ja ne krstim, savjetovao sam mu da pronađe nekog svećenika i da bude kao primjer čovjeka iz kojeg je Gospod izbacio legiju zlih duhova i kojeg je On poslao nazad vlastitoj kući da svjedoči među prijateljima koje je veliko djelo Gospod napravio za njega (Marko 5:19). Po mom mišljenju bilo bi bolje da novi preobraćenici, umjesto da se odvoje od obitelji i prijatelja, mogu ostati u svom starom okruženju kako bi tu svjedočili. Tako bi oni

ojačali kroz borbe i progone sa kojima bi se morali suočiti. Bez sumnje bi bili izloženi svakakvim opasnostima, iskušenjima i poteškoćama, ali se mora imati na umu da će i u njihovom novom bratskom okruženju koje je slobodno od društvenog ograničenja, biti jednakih borbi i poteškoća.

Gledajući svoje vlastito iskustvo, želim reći da su teškoće velike, iako su druge vrste nego one u starom okruženju.

U ovom sam poglavlju pokušao pokazati da rastuće djelo Živog Krista nije ograničeno samo na organizirane crkve, nego se nastavlja i među nekršćanima i daleko je veće nego što je to obično poznato ili se može procijeniti. Bez sumnje je istina je da će ljudi svih naroda svijeta nastavljati ulaziti u Kraljevstvo Božje, dok će tisuće sinova Kraljevstva -pripadnika vidljive crkve- biti bačeno u tamu. (Matej 8:11-12).

III. POGLAVLJE

Kršćani bez Krista

U posljednjem poglavlju smo vidjeli da su mnogi nekršćani, u srcu stvarni kršćani. U ovom poglavlju ćemo vidjeti da su mnogi koji se nazivaju kršćanima u stvari nekršćani. Krist je rekao: „Ja sam Put, Istina i Život.“

Put možemo poznavati jedino ako hodamo njime, Istinu jedino ako je tražimo svim srcem i Život jedino ako ga živimo.

Postoje mnogi takozvani kršćani koji ne žele hodati Putem, ne žele poznavati Istinu, niti žele živjeti Život. Zbog toga nemaju spoznaju Istine, niti iskustvo življenja u Živom Kristu, te napuštaju Put da bi išli svojim vlastitim putovima čiji je neminovan kraj propast.

Zbog toga ne samo da su bez Krista već su i nevjernici, i kao takvi gori od mnogih nekršćana.

Njegovi Ga ne primiše

U mnogim zapadnim zemljama koje su poznate kao kršćanske, tijekom povijesti je došlo do velikog napretka u obrazovanju, socijalnoj i političkoj slobodi. To je direktna posljedica Kristovog nauka, iako se mora reći i to da nijedan narod nije u potpunosti kršćanski. Iskrenih kršćana ima u svim narodima, ali ne može se tvrditi da su igdje svi dijelovi društva potpuno kršćanski. Mišljenja sam da su se narodi koji svoj napredak duguju Evandjelju Isusa Krista u današnje vrijeme okrenuli od Njega i ne poštuju Njegove zapovijedi. Umjesto da su pripadnici tih naroda prihvatili Isusa kao svog osobnog Spasitelja, prečesto ga zaboravljaju i ne ukazuju mu čast i slavu niječući njegovo Božanstvo. Tako potvrđuju riječi koje je On izrekao:

"On je došao k svojim da bi ih uzdignuo iz njihovih palih i grijehom isprljanih života i obnovio njihov sinovski odnos sa Bogom – ‘ali njegovi Ga ne primiše.’ "

Student

Nakon jednog sastanka u Cambridge-u, perspektivni hindu student mi je prišao. U Indiji je pohađao misionarsku školu. Rekao je da je, dok je bio u toj školi, u srcu osjetio tako jaku naklonost Kristu da je odlučio postati kršćanin. Prišao je jednom misionaru i zatražio od njega da ga krsti, ali, kako je po zakonu koji je bio na snazi, bio premlad, misionar ga nije mogao krstiti. Ipak, taj je student bio odlučan u svojoj namjeri da se krsti čim dosegne odgovarajuću dob. Nakon toga je pristupio misionarskom koledžu, a kasnije su ga roditelji poslali u Englesku.

„Dok sam se pripremao za svoj dolazak ovdje“ pričao je „bio sam presretan jer sam dobio priliku obrazovati se u kršćanskoj zemlji iz koje su došli naši dobri misionari i da tamo primim duhovne blagoslove. Ali nakon što sam tamo proveo neko vrijeme i vidio ponašanje i način života ljudi, bio sam jako razočaran. Tijekom praznika posjetio sam Francusku, Švicarsku, Njemačku i druge zemlje na kontinentu, i ustanovio da su ljudi tamo gori pogani nego što se mogu susresti u nekršćanskim zemljama. U tim zemljama ljudi su ili hindusi ili muslimani ili sljedbenici neke druge religije. Za razliku od toga, u europskim zemljama, ako nisu kršćani nisu ništa i nemaju nikakve druge religije osim svjetovnosti. To se ne odnosi samo na obične ljude nego i na neke visoko obrazovane ljude na vodećim položajima u zemlji.

Čak su mi i neki profesori rekli da ne vjeruju ni u jednu određenu religiju, već na sve religije gledaju kao na jednake.

„Osim toga, čak i među onima koji se nazivaju kršćanima, sreo sam neke koji su zabili sjekiru u sam korijen kršćanstva, to jest, zanijekali su božanstvo Krista – sami temelj kršćanske vjere. Kad sam prvi put ustanovio te činjenice, bio sam jako potresen i da već nisam osobno iskustio Kristovu ljubav i zajedništvo s Njim, lako bih postao posve nereligiozan i izgubio bi vjeru u Krista. Upravo se to dogodilo mom prijatelju koji je vjerovao u Krista Spasitelja iako nije doživio duboko osobno iskustvo Njega. Sada gorljivo zastupa mišljenje da kršćanstvo nije ništa više od predstave i varke i kaže da će kad se vrati u Indiju reći misionarima da bi se, ako ima ikakve istine u kršćanstvu, trebali vratiti u svoju zemlju i poučavati ljude tamo, jer oni takvu poduku trebaju puno više nego Indijci.

Odlučio sam“, zaključio je moj sugovornik, „da nikada neću postati član jedne od tih 'crkava bez milosrđa' iako ću svom svojom snagom slijediti svog Gospoda i služiti Mu.“

Stvarnost

Odgovorio sam mu: „Velikim dijelom se slažem s tobom jer je i moje iskustvo slično. Znam da ima mnogih koji se nazivaju kršćanima iako nemaju nikakvo iskustvo Krista. Ja ih nazivam kršćani bez Krista. Ako članovi crkve ne žive kršćanskim načinom života to je ‘crkvanjstvo’ bez kršćanstva. Religija onih kršćana koji niječu Kristovo božanstvo je uistinu kršćanstvo bez Krista. Oni su ljuske bez jezgre i tijela bez duša. Samo civilizacija i moralnost su, koliko god bili lijepi, poput hladnog i beživotnog kipa. Neka te to ne uzrujava. To nije greška našeg Živog Boga. To nije Njegov neuspjeh, nego neuspjeh ljudi koji Ga nisu upoznali i ne slijede Ga jer mu nisu dali šansu da promijeni njihove živote i stvori raj u njihovom srcu.“

Kristovo Božanstvo

Prije nego upoznamo Kristovo Božanstvo moramo postati novim stvorenjem. Stara narav, pala i okaljana grijehom, nije sposobna spoznati Ga. Moramo imati novi život i novu narav prije nego možemo upoznati Njega koji je slika nevidljivog Boga i na čiju sliku smo stvoreni (Kološanima 1:15; 3:10). Tek tada ćemo Ga upoznati kao pravog Boga (I Ivan 5:20).

Dah i duh

Čovjek ne samo da je pao iz svog prvobitnog stanja, nego je i duhovno mrtav; stoga ne može osjetiti Božju prisutnost koja je poput zraka. Kao što mrtav čovjek niti udiše niti osjeća zrak koji ga okružuje, tako ni čovjek mrtav u grijehu niti osjeća Božju prisutnost, niti diše dahom molitve. Kad je Bog u Adama udahnuo dah života on je postao živa duša (Postanak 2:7), ali kroz grijeh je ta duša umrla i nužno je da Gospod ponovno udahne u nju duh života (Ivan 20:22).

Svjetlo svijeta

Sunce je moguće vidjeti samo u njegovom vlastitom svjetlu i „svjetlo svijeta“ je moguće vidjeti samo u Njegovom vlastitom svjetlu, ali moramo imati otvorene duhovne oči da bismo Ga mogli vidjeti. Ali slijepi i oni koji „gledajući ne vide“ su poput sova i šišmiša koji imaju oči, ali ipak ne mogu vidjeti na sunčevom svjetlu.

Očitovanje Krista

Upoznavanje Boga i duhovni uvid ne ovise o svjetovnom znanju. Samo svjetovno znanje „izama“ i „ologija“ je često potpuno beskorisno, zatamljuje unutrašnji glas u čovjeku i na njegovo mjesto stavlja umjetni glas koji vodi ljude na stranputicu umjesto da ih usmjerava pravim putem.

Istinsko duhovno znanje stječe se molitvom i meditacijom jer tada Bog čovjeku govori u tajnoj odaji njegovog srca i to je mjesto gdje čujemo Njegov „mirni, tihi glas“. U tim trenucima Bog otkriva svojoj djeci stvari skrivene od mudraca ovoga svijeta koji nisu iskusili novo rođenje bez kojega ne mogu ući u novi odnos u kojem su oni djeca Božja.

Isus se otkriva čovjeku koji vjeruje u Njega i kroz Sebe otkriva Boga Oca ljudima. (Matej 11:26–27; Ivan 14:21–23). Svjetovno znanje dobivamo poučavanjem (tuition), ali duhovno intuicijom (intuition) nadahnutom od strane Njega.

Američki profesor

U Bostonu me jedan obrazovani čovjek, kršćanin bez Krista, upitao: „Ako je Bog Ljubav, zašto se skriva od svijeta? Trebao bi se pokazati i spasiti ljude od njihovih grešaka i uništenja.“ Odgovorio sam: „Jednom se otkrio svijetu u Kristu i još i sada se otkriva svakoj ljudskoj duši koja Ga traži svim svojim srcem. Istina je da je On Ljubav, ali je istovremeno i oganj koji proždire (Hebrejima 12:29) jer On proždire sve nesveto, nečisto i protivno Njegovoj volji.

Sunce svojom toplinom i svjetlom pomaže rast drveća, ali postoji li u stablu neka bolest ili oštećenje to isto sunce sa svojom toplinom ga sasušuje umjesto da mu pomaže. To nije krivnja sunca, nego je posljedica stanja samog stabla. Isto tako, Bog Ljubavi, Svjetlo Života potpomaže duhovni rast svakog čovjeka; ali čovjek zbog svog vlastitog stanja, okreće to životodajno svjetlo u svoje uništenje. Ni na koji drugi način ne postoji u cijelom svemiru išta što bi naštetilo čovjeku koji je

stvoren na Božju sliku i priliku, osim ako on sam, svojim neposluhom i glupošću, ne prouzroči sebi štetu i postane sam svoj neprijatelj.“

Povrjeđivanje drugih

Kada čovjek, živeći bez Boga, već nanese sam sebi takvu štetu da njegova duhovna percepcija i osjećaji postanu tupi, on počinje povrjeđivati druge, jer kad njegov unutrašnji osjećaj dođe u takvo stanje i postane umrtvljen, on prestane biti svjestan da povrjeđuje svoje bližnje. Kad bi bio duhovno osjetljiv prema osjećajima drugih, nastojao bi oko njihovog dobra umjesto da ih povrjeđuje, i tako bi ispunio svrhu koju je Stvoritelj namijenio ljudskom životu.

Bogataš

Jednom sam u Europi sreo jako bogatog čovjeka koji je pročitao mnoge filozofske knjige. Ali ni njegovo bogatstvo ni načitanost nisu mu donijeli mir srca. Nedugo prije nego smo se sreli proputovao je mnoge zemlje u potrazi za mjestom gdje će provesti ostatak svojih dana u miru. Tražio je zemlju u kojoj nije ni prevruće ni prehladno, u kojoj nema smrtonosnih bolesti niti otrovnih insekata i u kojoj je socijalno i moralno stanje ljudi zadovoljavajuće. „Na takvom mjestu“ rekao je „ja ću provesti ostatak svojih dana u miru.“ Kad ovaj kršćanin bez Krista, poput Noine golubice, nije našao takvo mjesto na zemlji gdje bi živio u miru, ogorčen se vratio u Švicarsku. U razgovoru sa mnom rekao je: „Svrha mog putovanja po svijetu je bila pokušaj da pobjegnem od briga i nevolja koje život donosi. A koja je svrha tvog dolaska u Europu?“

Odgovorio sam: „Nema ničega na ovom svijetu, nijednog mjesta koje bi tebi ili bilo kojem drugom čovjeku moglo dati počinak od te unutrašnje žudnje, jer ta žudnja nije fizičke prirode, nego duhovne i može biti zadovoljena samo u Njemu koji je stvorio dušu i njezinu žudnju. Svrha mog putovanja nije poput tvoje. Ja dolazim dati svjedočanstvo o Živom Kristu koji je ispunio moju dušu mirom. Druga svrha mog dolaska je pohođenje takozvanih kršćanskih zemalja i promatranje života ljudi da bi ustanovio kakvi su ti životi, sa i bez Krista. Nakon što sam proputovao nekoliko zemalja, primijetio sam da su oni koji su primili Krista sretni usprkos brigama i teškoćama koje postoje u svijetu. Nasuprot tome, oni koji su odvojeni od Njega, iako okruženi luksuzom i materijalnim dobrima, nemaju mir srca. Naišao sam na prave kršćane sretne i u palačama i u kolibama, dok takozvani kršćani, makar živjeli u palačama, nisu imali sreću i mir koji su pratili prave kršćane u njihovom siromaštvu.

Univerzalni Spasitelj

„Na isto sam naišao“ – nastavio sam – „među kršćanima i nekršćanima, ne samo na zapadu nego i na istoku i tako mi je bilo otkriveno da je Krist univerzalni Spasitelj. Kao što postoji samo jedno sunce koje sjaji i na istoku i na zapadu tako je samo jedno 'svjetlo koje rasvjetljava svakog čovjeka došlo na ovaj svijet.' Istočnjaci i zapadnjaci su djeca jedne univerzalne majke i osim par površnih razlika, ljudska priroda i njene potrebe su iste svuda na svijetu. Moje iskustvo obiluje dokazima da postoji samo Jedan koji u potpunosti zadovoljava potrebe čovjeka, i to samo onda kad on živi u skladu sa Njegovom voljom.“

Materijalizam

Zatim me upitao: „Što misliš o materijalizmu, jer istočnjaci nas često nazivaju materijalistima?“

Odgovorio sam: „Nijedna stvar nije loša sama po sebi, zle su samo posljedice pogrešne upotrebe stvari. Ako se materijalnim stvarima dodijeli odgovarajuće mjesto, sve je u redu; ali ako, u pokušaju da se zadovolje duhovne čežnje, materijalno uđe u naše srce, tada ono zauzme mjesto koje pripada Bogu, umrtvljuje našu duhovnu percepciju i čini dušu beživotnom kao što je i samo. Takav materijalizam se nalazi, više ili manje, i na istoku i na zapadu. Pravilna upotreba materijalnih dobara je takva da ih koristimo kao nužnost za održavanje kuće naše duše i da budemo u tome umjereni. Kad prekoračimo granice umjerenosti, stavljamo dušu na sekundarno mjesto, a materijalno na poziciju obožavanja i konačni rezultat takvog poretka je uništenje duše.“

Maharadža

Nedavno me jedan indijski princ pozvao da ga posjetim. Ostao sam u njegovoj palači dva, tri dana. On je bio proputovao zapadne zemlje i, u određenoj mjeri, na njega je utjecao zapadnjački materijalizam i način života, ali ne do te mjere da je postao ravnodušan prema duhovnim stvarima. Jedne noći mi je ispričao svoju priču: „Svakodnevno zahvaljujem Bogu za blagoslove koje sam primio kroz Isusa Krista i istovremeno priznajem svoju slabost jer Ga se ne usudim svjedočiti javno. Znam da bi me tada, ne samo moji podanici nego i britanska vlada koja se naziva kršćanskom, odmah smijenili sa mog položaja. Zbog toga tu vladu nazivam samo britanskom, ali ne i kršćanskom, jer manje mari za vjerske nego za političke

stvari. Istovremeno sam svjestan da bi i sam trebao više voditi računa o svojim vjerskim dužnostima nego o tome da bi mogao biti doveden u situaciju da se odrekнем svojih privilegija. Kao vladajući princ trebao bi biti spreman ostaviti svoje prijestolje zbog Njega koji je ostavio Svoje nebesko prijestolje zbog mene. Žao mi je što moram priznati i to da sam, u duhovnom smislu, bio u puno boljem stanju prije nego što sam posjetio te takozvane kršćanske zemlje. Bio sam šokiran kad sam, došavši u te zemlje, vidio kolika je „tama ispod svjetiljke.“ Da sam to znao, nikad ne bi išao tamo. Moj stvarni motiv odlaska tamo bio je da dođem u staru Majku Crkvu i da pijem u njoj čisto mlijeko i jedem od njene okrepljujuće hrane tako da se mogu vratiti spreman ispuniti svoje duhovne i državničke dužnosti. Ali umjesto mlijeka, dali su mi razvodnjenu tekućinu, umjesto kruha kamen – i vratio sam se gori nego što sam bio. Ima tu još drugih stvari, ali sad ih ne želim spominjati. Ovim što sam rekao ne mislim da je kršćanstvo promašaj, nego da ljudi ne slijede dostojno taj put. I to se ne odnosi samo na obične ljude nego i na vjerske i političke vođe. Eto, neka sad ostane na ovome. Moja je molitva sad da me Bog vodi i pomogne mi da učinim ono što bih trebao učiniti.“

Ovo je još jedna zgoda koja je istovremeno i izazov i upozorenje na kršćanstvo bez Krista, da se ljudi probude i uvide koliko je ono daleko od pravog kršćanstva. Kao što je Gospod rekao u Otkrivenju 2:5: „Prema tome, sjeti se odakle si pao, obrati se i opet počni činiti prva djela! Inače, ako se ne obratiš, doći ću k tebi i ukloniti tvoj svijećnjak s njegova položaja.“

Do sada, baš kao što je mahradža naglasio, „tama je pod svjetiljkom“, ali ako se zbog neposluha i ravnodušnosti sama svjetiljka makne s njenog mjesta, kolika će tek onda velika tama nastati.

Ponoćno sunce

Usprkos ponovljenim upozorenjima ljudi ostaju nepromišljeni i ravnodušni, te zatvarajući svoje oči na svjetlo, hodaju u tami. Jednoga ljeta, kada sam bio u Sjevernoj Europi, kada sunce nije bilo zašlo čak ni do ponoći, jedan prijatelj iz Švedske mi je pisao: „Sretni smo da te vidimo u Zemlji Ponoćnog Sunca.“ Ja sam mu odgovorio: „Istina je da je ovo Zemlja Ponoćnog Sunca, ali zimi je ona također i Zemlja Podnevne Noći, a mnogo je ljudi u ovoj zemlji koji još provode živote u tami, usprkos oživljujućim zrakama Sunca Pravednosti.“

Nijemi čovjek

Mnogi provode svoje živote kao zvijeri u polju. Imaju jezike, ali nemaju snagu govora, i nijemi su kao životinje, bez poruke za same sebe ili za druge.

Životinje, istina, imaju jezik, ali nemaju mogućnost govora jer nemaju ništa za reći što je izvan nekih životinjskih osjećaja koje izražavaju kroz zvukove i pokrete. Oni bez duhovnog života su kao životinje; ali na neki način su i gori, jer vol poznaje svog vlasnika i magarac zna jaslje svoga gospodara; ali čovjek koji je kruna stvaranja, ne poznaje svog Stvoritelja (Izaija 1:3). Njegov jezik je vrlo brz da izusti laž, ali spor da izrekne istinu jer ne poznava Gospoda svoga Boga (Jer. 9:3).

Nošenje križa

Često se čudimo svjetovnim uspjesima koje vidimo u životima onih koji nisu primili Duha Istine, niti Ga poznaju. Ali tada, oni nisu suzdržani zbog nikakvih duhovnih obzira, i da bi postigli svoj cilj spremni su se u bilo kojem momentu odvojiti od glasa Istine i odbiti Ga slijediti (Luka 16:8; I Korinćani 2:14). Mnogi nose križ oko vrata, iako neki od njih, ali nipošto ne svi, su malo bolji od Šimuna Cirenca koji je nosio Kristov Križ jer je morao (Marko 15:21). Takvi ljudi ne žele niti da idu na križ sa Kristom, niti da ga svakodnevno slijede noseći svoj križ.

Magnet i križ

Gospodin je rekao: „A Ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući Sebi,“ odnosno, ta Beskrajna Ljubav otkrivena na križu, kao magnet, privući će Sebi svakog čovjeka koji ima u sebi sposobnost biti privučen. Njegova želja je da gdje je On ondje bude i Njegov sluga (Ivan 12:26). Kao što magnet privlači čelik, a ne zlato ili srebro, tako Kristov križ privlači grješnike koji se iskreno kaju i okreću Njemu u svojoj potrebi, a ne one koji vjeruju u svoju vlastitu dobrotu i zadovoljni su živjeti bez Njega. Od dvojice koji su sa Kristom raspeti jedan se pokajao i u svojoj potrebi okrenuo Njemu i čuo Ga je kako govori: „Danas ćeš biti sa Mnom u raju“; drugi, ne osjećajući potrebu za pokajanjem, nije se obratio Kristu za pomoć i tako je umro u svom grijehu. Ovakav će biti kraj svima koji umru bez Krista. Oni će vidjeti Abrahama i sve proroke i one sa istoka i zapada, i sa sjevera i juga u kraljevstvu Božjem, ali kršćani bez Krista bit će „izbačeni“ (Luka 13:28-29).

IV. POGLAVLJE

Kršćani sa Kristom

Pravi kršćani ne samo da su sa Kristom, već oni žive u Njemu i On živi u njima, i jer On živi zauvijek, oni će također živjeti zauvijek sa Njim koji je kroz smrt pobijedio smrt (Ivan 14:19). Ali u ovom novom životu oni će živjeti, ne za sebe, već za druge, jer ljudski društveni instinkti nalažu da pored prijateljstva sa Bogom oni traže odnos sa svojim bližnjima i od njihovog zanimanja za dobrobit drugih ovisi im uzajamna sreća. Zajednička sreća je zatrovana sebičnošću; stoga, kad naš Gospod kaže „Voli svoga bližnjeg kao samog sebe“, On pri tom misli da se prava ljubav izražava u želji za blagostanjem drugih, i od drugih traži samo ono što je sama spremna dati. Na ovaj način, u prisutnosti Nebeskog Oca, održana je uzajamna sreća Njegove djece.

Sebičnost

Sebičnost je korijen svog zla i nemira naših duša. Sebičan čovjek previđa tisuće ljubaznih djela drugih ljudi, ali nikad ne zaboravlja jedno ljubazno djelo koje je on napravio; i zaboravlja svojih tisuću mana, a pravi planinu od nekog malog nedostatka kod drugog. Stoga je Gospod rekao: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka svakodnevno nosi križ svoj i neka ide za mnom“ (Luka 9:23). Onaj koji niječe sebe da bi vršio Božju volju, ispunjava i svoju volju kada radi po volji Gospoda koji ga je stvorio. Primjerice, ja, u vlastitom neznanju zamišljam da je moj put najbolji, ali nalazim da ne mogu drugo napraviti nego krenuti na put kojeg mi Bog ukazuje. Kada jednom odustanem od borbe protiv Božjeg puta, i pokorim se Njegovoj volji, nalazim svoj mir obnovljen kroz ponovno uspostavljanje sklada sa Njim. Kada predam svoju volju, nađem svoj mir u vršenju Božje volje. S druge strane, kada uporno radim po vlastitoj volji, ne samo da moja volja nije ispunjena, već uništavam i samu mogućnost da se ona ispuni, jer nije sukladna Božjoj volji. Drugim riječima, onaj koji niječe sebe, nađe sebe i Boga i sve ostalo; ali ako ne niječe sebe, ubija vlastitu dušu suprotstavljajući se Božjoj volji.

Pouzdanje u bogatstva

Gle ptice nebeske koje niti siju, niti žanju, niti sakupljaju u žitnicama, a rade gnijezda za svoje mlade. S druge strane, čovjek koji i sije i žanje i sakuplja, a ne osigurava u slijedećem svijetu ništa za sebe ni za svoju djecu, sigurno će biti uništen zajedno sa bogatstvima svijeta koja je sakupio. Jer, pogriješio je u tome što je svoje srce vezao uz bogatstva i nije ga koristio za slavu Božju i za dobro ljudi (Luka 16:9, 18:22). Zlato, srebro i bogatstva svijeta nikada ne mogu sami po sebi utažiti našu glad ili ugasiti našu žeđ; oni mogu djelovati samo kao sredstvo kroz koje ublažavamo patnju zbog njih. Međutim, još uvijek je istina da kada se bogatstvo pravilno koristi, može biti sredstvo kojim ćemo steći prijatelje za „vječna prebivališta“.

Skriveni dragulji

Kao što srebro, zlato i drago kamenje nisu od koristi dok god su zakopani pod zemljom, tako i Bogom dane snage, sposobnosti i mogućnosti čovjeka nemaju vrijednost dok ih se ne počne koristiti. Ali, kada Krist uđe u živote kršćana, On iznosi ova skrivena bogatstva i koristi ih da ispuni Njegovu svrhu u svijetu. On „ribare“ načini „ribarima ljudi“ i kroz njih nosi svoju vječnu svrhu spašavanja čovječanstva. Kao što zlato u rudniku nije čisto, već je pročišćeno u vatri; i kao što je tek pronađeni dijamant bezobličan, pa se reže da postane lijep; na isti način vatra Svetog Duha pročišćava živote kršćana od nečistoće, a Križ ih reže i oblikuje u lijepe forme i svjetlucave briljante koji reflektiraju nazad svjetlo Božje slave.

Američki poslovni čovjek

U Americi mi je rekao jedan poslovni čovjek: „Ja sam kršćanin, ali iako radim najbolje što mogu, znam da nisam savršen kako bi Bog htio da budem. Mislite li da će to stajati na putu mog spasenja?“ Odgovorio sam: „Možemo biti savršeni poput našeg Nebeskog Oca jedino na nebu. Ipak, kroz njegovu milost možemo doseći stanje savršenstva koje je moguće za smrtnog čovjeka. Spasenje ne ovisi o našem stupnju savršenstva sada, nego o tome da nakon što smo spašeni dosegne savršenstvo. Ne bi smjeli biti obeshrabreni jer smo zarobljeni u 'ovom smrtnom tijelu.' Na našim tijelima je uvijek izvjesna količina prljavštine, ali ona ne

smeta ako se svaki dan kupamo. Tako, iako imamo nedostatke i slabosti, nikakvo zlo nam se neće desiti ako Božanski Duh, koji je život našeg života i duh našeg duha, prebiva u nama i ako održavamo naše živote čistima putem dnevne molitve. Ali, usprkos svim pranjima koja možemo napraviti, ne možemo zadržati tijelo od raspadanja jednom kad ga je naša duša napustila; tako, ako nas Božanski Duh zbog našeg neposluha ostavi, razgrađivanje i duhovna smrt će zasigurno uslijediti (Rim 8:9-11).

Ispravan stav prema svijetu

Nema zla ili štete od korištenja bilo koje od Bogom stvorenih stvari, ako smo pri tome zahvalni i sa odgovarajućim osjećajem za njenu vrijednost. Ali, opasnost leži u ustupanju Stvoriteljevog mjesta u našim srcima – stvorenju. Trebali bi Stvoritelju dati Stvoriteljevo mjesto, a stvorenju mjesto stvorenja. Ne možemo živjeti bez vode, ni u vodi. Moramo piti, ali ne potonuti. Da ne pijemo, umrli bi od žeđi; kada bi potonuli, umrli bi od utapanja. Zato moramo koristiti stvari svijeta na takav način da dok one podržavaju naše tijelo ne postanu prejake za nas i ne uguše vitalni dah naših života, koji je molitva.

Naše savršenstvo

„Bog želi da budemo u svijetu, ali ne od svijeta, da dok živimo u njemu možemo spasiti nas i druge. Mjesto za brod je u vodi, ali voda ne bi smjela biti u brodu. Ako se brod napuni vodom, potonut će, i sa sobom potopiti one koji su u njemu. Tako bi kršćani trebali biti u svijetu, ali svijet ne bi smio biti u njima. Samo na ovaj način će oni i oni sa njima, biti sigurno dovedeni do svog cilja na nebesima. Stoga,“ nastavio sam, „ne budi toliko ponesen svojim poslom da nemaš vremena za bogoslužje i molitvu. Ne dopusti svijetu ni ljubavi prema njemu da ti ispune srce, da ne bi bili nadjačani njima, nego živite iznad tih stvari, tako da ih možete pobijediti. Kako sami nismo savršeni, naše misli i djela moraju biti nesavršeni, ali čak ni vlastite greške nas ne bi smjele obeshrabriti, jer u sebi sada imamo klicu savršenstva o kojoj ovisi naše buduće savršenstvo. A On koji nas je uzdigao na nivo sinova će nas, u vrijeme koje je On sam odredio, učiniti savršenima.

Molitva i rad

Svećenik me tada upitao: „Trebamo li više moliti ili više raditi, ili naše vrijeme raspodijeliti u oboje?“ Odgovorio sam: „Oboje su jednako neophodni. Molitva bez rada je jednako loša kao i rad bez molitve. Kako kokoš koja kokodače, po instinktu nastavlja sjediti na nekom tamnom mjestu čak i nakon što su njena jaja odnesena, tako je i život onih koji se izmaknu iz zauzetosti u životu svijeta i provode svoje vrijeme samo u molitvi, jednako neplodan kao i kokošji.

Objava Krista

Svećenik je opet upitao: „Zašto Krist ne otkrije Sebe u ovom našem vremenu, kao što se objavio Svetom Pavlu?“ Rekao sam u odgovoru: „Čak se u tim danima On povremeno otkrio nekome tko je bio u potrebi. Ljudske potrebe su svugdje iste, ali uvjeti i stanje svakoga se značajno razlikuju od jednog do drugog. Stoga Bog, koji poznaje svako ljudsko srce otkriva sebe svakom tragaocu po istini u skladu sa njegovim stanjem i potrebama.“

Na nebu i na zemlji Bog proglašava Svoju snagu, mudrost i slavu u Njegovoj predivnoj rukotvorini; a čovjek, koji je na neki način govor prirode, je tih. Božja mudrost i snaga su otkrivene kroz Njegovo stvaranje; ali, kad je On želio objaviti Sebe, On je to mogao samo postavši čovjek. I u ovim danima On otkriva Sebe izgubljenom čovječanstvu kroz ljude koji prebivaju u Njegovoj prisutnosti i u kojima On Sam prebiva.

U pozadini naših namjera i želja, čest je glas koji kaže: „Uradi ovo, ili nemoj napraviti to.“ Taj glas je od Boga. Čovjek koji živi u Božjoj blizini spremno sluša taj glas, ali ga drugi čuju samo sa poteškoćama. Ako čujemo i poslušamo taj glas, tada se Bog i Njegova volja očituju u nama. S druge strane, ako glas dopre do nas i mi ga ne poslušamo, tada se očitujemo mi sami i naša vlastita volja.

Ljudska duša je tako suptilna stvarnost da se može otkriti samo kroz drugi suptilni instrument kao što je mozak, koji posreduje misao, govor i djelovanje. Na isti način Sveti Duh koristi profinjeni i pročišćeni život kao sredstvo kroz koje On otkriva Sebe. Svjetlo Božje slave na isti način sja kroz živote Svojih slugu, da bi Ga otkrili svijetu.

Pomrčina Sunca

Kristove sluge su kao mjesec koji posuđuje svoje svjetlo od sunca i predaje svjetlo svijetu samo indirektno. Često se nađe između sunca i zemlje, što uzrokuje pomračenje sunca. Tako se nedostojni životi Njegovih slugu često nađu između Njega i svijeta i uzrokuju da Njegovo lice bude skriveno od čovjeka.

Načini bogoslužjenja i rada

U Čikagu me još jedan svećenik upitao: „Koju metodu bogoslužjenja i rada smatrate najboljom?“ Odgovorio sam mu: „Koju god metodu koristimo, najvažnije je da služimo Bogu u duhu i istini. Na istoku, kada ljudi dođu na mjesto bogoslužja izuju cipele; na Zapadu skinu šešire. Ali duh i istina ne ovise ni o cipelama, ni o šeširima, ni o nogama, ni o rukama, već o srcima. Što se tiče rada - najbolja vrsta je ona koja ne ovisi o ljudskom dogovoru, već o Božjem pozivu. Sekte imaju unutar sebe insekte koji cijelo svoje vrijeme rasipaju na naglašavanje nedostataka drugih sekta i prestanu računati na Živog Krista koji je činjenica nad činjenicama. Velika istina je da bi mi morali biti Njegovi istinski svjedoci i dati naše svjedočanstvo iz vlastitog iskustva. Bog ne želi lažne svjedoke, ili 'đavolje doktrine', i oni koji tako svjedoče više štete nego koriste sebi. (Luka 4:34-35; Djela 19:15-16). Oni koji znaju samo o Kristu, ali ne poznaju Njega, ipak mogu propovijedati 'jezicima ljudskim i anđeoskim', ali svjedočanstvo može biti dano samo od onih koji poznaju Njega iz osobnog iskustva.“

Prepoznavanje Boga

Prije nego što možemo upoznati Boga, nužno je da naše duhovne snage i unutarnja osjetila koja su bila umrtnjena grijehom budu pobuđena u novi život. Jednog ledenog dana slijepac je pokušavao čitati Brailleovu Bibliju, ali njegovi prsti su bili toliko ukočeni da nije mogao napisati ni jednu jedinu riječ. Otišao je do vatre i počeo trljati ruke. Za nekoliko minuta mu se cirkulacija povratila, i mogao je čitati. Na ovaj način, u molitvi i meditaciji, vatra Božjeg Svetog Duha ubrzava i grije naša unutarnja čula i mi smo Ga u stanju osjetiti i uživati Njegovu prisutnost.

Neposredne objave

Kada smo nanovo rođeni i postali djeca Božja, Duh Božji bez posredovanja bilo kojeg jezika nas poučava i objavljuje nam duhovne istine. Kada smo rođeni od Duha, jezik Duha postaje naš materinji jezik, i možemo ga lako razumjeti kao što

dijete razumije svoj materinji jezik. Prenosimo značenje pomoću riječi i zemaljskog jezika, ali duhovni čovjek može razumjeti duhovne istine bez da se pomogne riječima ijednog jezika. Primjerice, ako učimo dijete -čiji je materinji jezik engleski – riječ za Boga na sanskritskom; kažemo mu da Iswara znači Bog; ali prije toga, ideja koju riječ Bog označava mu je došla u misli bez posredovanja riječi. Odakle je došla ta ideja? Slijepa, gluhonijema, Helen Keller, kaže da je ideju Boga poznavala prije nego je znala Njegovo ime na ijednom ljudskom jeziku. Ako ovo znanje nije neposredno otkriveno, odakle je došlo?

Sjemenke u mraku

Čim je čovjek nanovo rođen i postane dijete Božje, njegov život i ponašanje su drugačiji od onih prije, i odjednom ga svijet smatra čudnim i budalastim i počinje mu se suprotstavljati i progoniti ga (Ivan 15:19; 2. Tim. 3:12). Pored ovog suprotstavljanja svijeta, on mora proći još kroz mnoge druge vrste nevolja (Djela 14:22; 2 Kor. 12:7-10); jer je Božja volja da on treba doći do savršenstva kroz patnju. Da te nevolje i borbe nisu dobre za nas, Bog bi ih bio izbrisao iz naših života, ali budući da su one korisne za naš rast u milosti, Bog nas je ostavio da se izborimo s njima. Ako nas Bog ne želi osloboditi žalosti i patnje, zašto bi ih se mi željeli osloboditi? Pogledaj zrno pšenice posijano u zemlju. Dan za danom ono probija prema gore u tami dok konačno klika ne izbije povrh zemlje u svjetlo i toplinu koja joj pomaže da postane plodna. Tako je i sa čovjekom.

Umiranje i življenje

Kao što u svijetu na nekim mjestima noć traje svega nekoliko sati, a drugdje nekoliko mjeseci, tako se stalno izmjenjuju vremena radosti i tuge u našim životima, i svatko od nas mora makar proći kroz 'dolinu sjenki smrti'. Oni koji u svom životu nose Križ, mogu iskreno reći „čini se da umiremo, a zapravo evo živimo“ (2 Kor. 6:9), i kao stablo koje zimi gubi lišće i naizgled umire, u proljeće je prožeto ponovno novim životom i opet ponovno lista, tako kršćani u vrijeme progona izgledaju spremni da umru, ali opet i opet se njihovi životi obnavljaju. Usprkos svim njihovim trpljenjima „njihovi životi su zakriljeni sa Kristom u Bogu.“ Kao što Golfska struja koja teče iz toplih tropskih voda spašava europsku obalu od surovosti ljutih zima, tako Duh Božji koji teče kroz živote istinskih kršćana čuva ih uvijek u sjaju duhovnog zdravlja i sreće.

Radost u žalosti

Životi istinskih kršćana koji žive u Kristu mogu biti pognuti od žalosti zbog proganjanja od svijeta, ipak, ta žalost nije dovoljna da ih zdrobi, jer usred svega toga uskoro postaju svjesni da je Živi Krist sa njima, i njihova žalost je „preokrenuta u radost“ (Ivan 16:20). Ovo ne znači da je na račun žalosti, ili kada žalost završi, dužna doći radost; već ovdje leži istina koja je dublja nego to svijet ikada može dokučiti: da usred same žalosti dolazi predivna radost. Iako im može biti oduzeto sve što svijet drži nužnim za radost, ipak im tu predivnu radost nitko ne može oduzeti. Ne jedan ili dva, već milijuni mučenika su dokazali svojim životima istinu da je Njegov „jaram lagan“ i Njegovo „breme lako“, i svjedočili o toj činjenici na čudesni način. Pravi mir dolazi dok je jaram na njima, a ne kada se skine sa njih. Svijet nema iskustvo ovog velikog čuda niti može to vjerovati.

Umjetna i stvarna radost

Ljudi u svojoj gluposti koriste opijate ne samo da zaborave tugu, već također da iskuse prolazno ushićenje i radost. Nemaju čak ni dovoljno sposobnosti razlučivanja da uvide da, dok se iz ovih kratkotrajnih stimulansa dobiva učinak ugođe, radost pronađena u Njemu Koji je stvorio sve stvari mora uvelike nadići ova zadovoljstva i biti trajnija. Kada bi oni jednom okusili istinsku radost punoće Njegove prisutnosti, nikada ponovno ne bi gubili dragocjeno vrijeme u traženju umjetnih zadovoljstava u prolaznim, stvorenim stvarima.

Preobraćeni pijanica

Iz ovog događaja će se vidjeti glupost svijeta i stvarnost Kristove prisutnosti u nama. Čovjek imena Moti Lal je pod utjecajem alkohola običavao raditi svakakve besmislene i zle stvari. Nekima od njegovih susjeda su bili dragi njegovi podvizi i obično su mu pljeskali zbog toga. Iako on na nijedan način nije naginjao povezivanju sa kršćanima, jednom je susret sa istinskim Božjim djetetom i čista dobrota života njegovog prijatelja utjecala na njega toliko da je kompletno promijenio život. Kada su njegovi susjedi i prijatelji vidjeli koliko je promijenjen, postali su ljuti i počeli ga progoniti govoreći: „Sada se onečistio i napustio svu religiju.“ On je odgovorio: „Ja vam se čudim; dok sam bio pijanica i stvarno bio onečišćen niste mi ništa prigovarali. Sada kada sam se pokajao za moj zli život i kada me Krist od toga spasio, vi kažete da sam se onečistio.“

Kada su oni vidjeli da ništa što bi mogli reći ne bi učinilo da on napusti svoju vjeru u Krista, izbacili su ga iz njegove kaste i njegovog doma. On se nije žalio niti jadikovao, već je sa radošću u srcu molio Boga, i počeo moliti za svoju braću. Tada se zaputio preko rijeke u drugi grad. Rijeka je na tom mjestu bila jako široka i trajekt je jedva dosegao sredinu, kada ga je jaki vihor prevrnuo. Nekoliko putnika se utopilo, a Moti Lal se spasio plivajući na drugu obalu. Sada, sa svime što je izgubio kada je bio izbačen iz kuće, te sada u rijeci, ostalo mu je svega par rupija, a i njih mu je uskoro uzela banda pljačkaša u džungli gdje je isplivao. Ogoljen od doma, prijatelja i novca, našao se sada sam na svijetu. Da je bio bez novog i uzdižućeg iskustva Živog Krista, on bi bio shrvan. Izvana, sve je otišlo, ali taj mir i svjesnost o prisutnosti Gospoda nitko mu nije mogao oduzeti. Tu je priču ispričao pljačkašima i to je na njih jako djelovalo. Tada je, ispunjen radošću i s mirom u srcu, rekao pljačkašima: „Sve mi je bilo oduzeto, ali nitko mi ne može oduzeti pravo blago koje imam u Kristu.“

Kada su lopovi to čuli, vratili su mu rupije i on se uputio do grada. Tamo je ostao, zaradio svojim radom za život, i koliko je bio u mogućnosti, nastavio svjedočiti za Krista.

Kršćanka

Jedna se gospođa, kršćanka, koja je velik dio svog života posvetila Kristovoj službi, razboljela i postala invalid, te bila vezana uz krevet 18 godina. Njeni bližnji su duboko suosjećali sa njom zbog teškog križa kojeg je nosila i prilazili joj sa ljubavlju i strpljenjem. Njeno najveće žaljenje je bilo što sada nema priliku služiti Bogu i rastužila se nad mislima koliko bi mnogo ona mogla učiniti da je jaka, i također kako je sad postala teret drugima. Ali, iako to nije znala, svojim životom u molitvi je ona utjecala na druge možda više nego bi bila u stanju da je bila jaka. Ležala je u krevetu kao lijepi miomirisni cvijet. Ljudi koji su je posjećivali da je utješe, obično bi sami dobili od nje utjehu i svoje živote ispunili mirisom njene slatkoće.

Agnostik

Tako se snažno osjećao ovaj tihi utjecaj, da je čovjek koji je nijekao Kršćanstvo i koji ju je vidio kako godinu za godinom leži tamo u miru i sreći,

počeo misliti da mora postojati neka duboka stvarnost u njenom životu, jer joj puka neprosvijećena vjera ili umišljena stvar nikada ne bi mogle dati mir za tako dugo vrijeme. Tada, sa obnovljenim interesom, počeo je opet proučavati Evandjelja i Kristov život, i nakon nekog vremena je bio uvjeren u njihovu istinitost. Otišao je do gospođe i rekao: „Malo je vjerojatno da bih ja ikada povjerovao u spasilačku snagu našeg Živog Gospoda i u istinu Kršćanstva na ijedan drugi način nego gledajući ih u vašem životu. Ne bi me potakle ni lijepe propovijedi, ni uvjerljivi dokazi teologa; već čudo vašeg predivnog kršćanskog života koje je za mene bilo jače od svih dokaza, i živi je i uvjerljiv dokaz pred kojim moji filozofski dokazi ne mogu stajati. U krivu ste ako mislite da bi kao zdravi mogli napraviti više, jer da je to istina, Bog bi vam dao zdravlje. Ali u slabosti, vi služite Bogu kako ne bi mogli služiti na nijedan drugi način. Ne gledajte na to kao na bolest, nego kao način služenja koji je najbolji za vas. To nije smrtna postelja, već dokaz očitovanja vječnog života u Kristu.“ Kada je gospođa vidjela svježi dokaz da je njena bolest, kao Lazarova smrt, bila sredstvo koje je proslavilo Boga, tada je njena već predivna radost još više porasla. Tako je njen teški križ dokazao da je blagoslov za nju i za mnoge druge.

Armenski pastor

Prije nekoliko tjedana, dobio sam pismo od jednog Armenskog pastora. On je bio jedan od onih koji su prisustvovali masakrima u Armeniji prije nekoliko godina. Napisao je: „Tisuće pravih kršćana je bilo ubijeno pred mojim očima, i ja sam bio ozbiljno ranjen, ostavljen da umrem. To je bio srceparajući prizor, ali je istovremeno bio prožet velikom radošću. Iako su muškarci i žene, stari i mladi, bili kasapljeni sa ogromnom surovošću i bez milosti, ipak se snaga Živog Krista očitovala u svakom životu. Čak su i ubojice bili zadivljeni kada su to vidjeli. Snaga nam je bila dana u skladu sa našom potrebom. Neki od nas su vidjeli Krista i anđele tako jasno i sa velikom radošću predavali svoje duše Njemu na čuvanje. Uistinu, to nije bio dan umorstva, nego vjenčani dan. Volio bih da sam bio odveden sa mnoštvom tih mučenika, ali ipak zahvaljujem Bogu na tome što me je, za još malo službe, odvojio od mučenika, i odveo me na mjesto gdje su za nekoliko dana moje rane bile zacijeljene, i ja sam opet bio spreman za rad.“

Jedan drugi prijatelj iz Armenije je također opisao iskustvo slično ovome kroz koje je on prošao, ali nije nužno citirati njegovo pismo ovdje.

Mnogi drugi predivni doživljaji se mogu položiti kao dokaz Istine i stvarnosti kršćanskog života. Praktično u svakom narodu ima muškaraca i žena koji žive svoje živote sa Kristom, i čiji su životi postali plodonosni kroz nebrojene blagoslove koje su primili od Njega. Velika utjeha za Njegove ljude je to što poznaju Njegovu životodajnu prisutnost i što su u vlastitim životima iskusili Njegovo dragocjeno obećanje: „Evo, Ja sam s vama u sve vrijeme“!

V. POGLAVLJE

Moje iskustvo sa i bez Krista

Rođen sam u obitelji sikhske tradicije u kojoj je hinduističko učenje smatrano najvažnijim, a moja draga majka je bila živi primjer i vjerni prenosilac tog učenja. Običavala se ustati prije zore i nakon kupanja bi čitala Bhagavad Gitu i druge hinduističke spise. Na mene je, više nego na druge članove obitelji, utjecao njen život u čistoći i poučavanju. Ona je rano utisnula u mene pravilo da je moja prva dužnost ujutro po ustajanju pomoliti se Bogu za duhovnu hranu i blagoslov, i tek poslije toga doručkovati. Ponekad sam uporno tražio da prvo nešto pojedem, ali moja bogobojazna majka je, nekad sa ljubavi, a nekad uz kaznu, čvrsto u mom umu usadila naviku da prvo moram tražiti Boga, a tek onda druge stvari. Iako sam tada bio premlad da bi to cijenio i tek kasnije sam tome spoznao pravu vrijednost, sada, kadgod na to pomislim zahvaljujem Bogu za takav trening, i nikada ne mogu dovoljno zahvaliti Bogu što mi je dao takvu majku koja mi je u najranijim godinama usadila ljubav i strah od Boga. Njezine grudi su bile moja najbolja teološka škola i najbolje što je mogla pripremila me da radim za Boga kao sadhu (sveti ili Božji čovjek).

Pundit i sadhu (Učitelj i sveti čovjek)

Moja me majka nekoliko godina podučavala iz svetih Hinduističkih spisa, i onda me predala u ruke Hinduističkom učitelju i jednom starom sikhu, koji je bio sadhu. Oni su dolazili u našu kuću dva ili tri sata dnevno da bi me podučavali. Učitelj me je učio jednostavnim lekcijama iz hinduističkih nauka (Shastras), a kada je umro, drugi učitelj me podučio sanskritskim spisima. Časni sadhu me podučio Granthu ili sikhskim spisima. Prepoznao sam da mi je njegovo učenje pružilo jedan stupanj utjehe, ali još uvijek sam čeznuo za pravim mirom. Podučavali su me sa velikom naklonošću i slobodno podijelili sa mnom dobrobit vlastitih iskustava, ali ni oni sami nisu imali stvarni blagoslov za kojim je čeznula moja duša, pa kako bi mi mogli pomoći da ga sam dobijem?

Moj otac

Običavao sam do ponoći čitati hinduističke spise da bi nekako utažio žeđ moje duše za mirom. Moj otac je često negodovao govoreći: „Loše je za tvoje zdravlje da čitaš tako kasno.“ Iako je u mom domu bilo mnogo toga što me činilo sretnim, nisam bio privučen njime. Otac mi je često prigovarao: „Dječaci tvoje dobi ne misle ni na što osim na igranje, a odakle tebi ta manija koja te opsjela u tako ranoj dobi? Bit će dovoljno vremena da misliš o tim stvarima kasnije u životu. Pretpostavljam da si tu ludost skupio od majke i sadhua.“

Pundit i ja

Često sam molio učitelja da mi objasni moje duhovne nedoumice. On bi rekao: „Izgleda da su tvoje poteškoće od neke nove i čudne vrste. Mogu samo reći da će one same nestati kad odrasteš i budeš imao više iskustva i znanja o duhovnom životu. Ne brini sada o tome, već budi poslušan ocu.“ Ja bi mu odgovorio: „Pretpostavimo da neću živjeti dovoljno dugo da odrastem, što će se u tom slučaju dogoditi? Pored toga, zadovoljavanje nečije gladi ili žeđi ne ovisi o tome koje je on dobi, da li je on velik ili malen. Ako gladni dječak pita kruha, zar bi mu rekao, 'Hajde se igrati, kad narasteš i budeš razumio pravo značenje gladi, dobit ćeš kruh'. On bi trebao kruh dobiti sada. Ja sada osjećam vrlo veliku glad za duhovnim kruhom. Ako ga ti nemaš, molim te, reci mi gdje i kako ga mogu dobiti. Ako ne znaš gdje, reci mi tako.“ Pundit bi rekao: „Ne možeš razumjeti tako duboke duhovne stvari sada. Ne možeš doći do tog duhovnog stupnja odjednom. Ključno je da postupno dolaziš do toga. Zašto tako žuriš da to dobiješ? Ako ti se glad ne zadovolji u ovom životu, biti će zadovoljena u tvojim sljedećim životima, ako nastaviš svoju potragu.“ Govoreći tako bi izbjegao odgovor, a moj problem je ostajao neriješen.

Sadhu i ja

O svojim sam poteškoćama više puta pričao sa sadhuom, ali sam dobio sličan odgovor: „Ne brini o tome. Kad dosegneš znanje (gyan), svi će tvoji problemi nestati.“ Odgovorio sam: „Nema sumnje da će moje poteškoće nestati kada dosegnem savršeno krajnje znanje, ali i ovaj niski stupanj znanja kojeg imam bi

trebao razriješiti neke od mojih poteškoća, dok bi se mogao nadati daljnjem prosvijetljenju u budućnosti. Ali ne vidim kako bi taj porast znanja mogao učiniti toliko mnogo, kada izgleda da ako daljnje znanje rezultira time da jasnije vidim vlastite potrebe i poteškoće, i kako će se onda te potrebe zadovoljiti? Ovdje nije potrebno samo znanje, već kruh za tu glad, jer kako mi je ovo malo znanja pokazalo kakve su moje potrebe, tako će više znanja ukazati na još više potreba, pa je pitanje: Kako da zadovoljim te potrebe?“

Sadhu je odgovorio: „Ne sa nesavršenim, ograničenim znanjem, već sa savršenim, krajnjim znanjem će se tvoje potrebe zadovoljiti; jer kad stekneš savršeno znanje, shvatit ćeš da su tvoje potrebe samo iluzija i da si ti sam Brahma (Bog) ili dio njega, a kad to shvatiš, što ćeš više trebati?“ Ja sam inzistirao, „Oprosti mi, ali ja to ne mogu vjerovati, jer ako sam dio Brahma-e, ili sam Brahma, tada bi mi bilo nemoguće imati ikakvu maya (iluziju). Ali ako je maya moguća u Brahma-i, onda Brahma više nije Brahma jer je bio podređen maya-i. Stoga, maya je jača od samog Brahma-e, i maya tada ne bi bila maya već realnost koja nadilazi Brahma-u, i morali bi misliti o samom Brahma-i kao o maya-i, a to je huljenje Boga.“

Na taj način, umjesto da mi pomogneš, ti me bacaš u vrtlog. Trebao bih ti biti najzahvalniji kada bi mi iz svog iskustva i znanja mogao pomoći da zadovoljim svoju duhovnu glad i žeđ za Njim. Ali, molim te, zapamti da ja ne želim biti apsorbiran u Njemu, već želim postići izbavljenje u Njemu.“ Tada je on rekao: „Dijete, beskorisno je sada bacati vrijeme na te stvari. Doći će vrijeme kada ćeš to razumjeti.“

Opet sam bio razočaran. Nigdje nisam mogao naći tu duhovnu hranu koje sam bio gladan, i u tom stanju nemira sam ostao dok nisam našao Živog Krista.

Laganje i krađa

Od mojih najranijih godina majka je utisnula u mene da se moram suzdržati od svake vrste grijeha i da moram suosjećati i pomagati svakome u nevolji. Jednoga dana, kada mi je otac dao džeparac, otrčao sam do sajma da ga potrošim. Putem sam vidio vrlo staru ženu izmučenu hladnoćom i glađu. Kada me pitala za pomoć, osjećao sam takvu samilost da sam joj dao sav svoj novac. Vratio sam se kući i rekao ocu da bi trebao dati jednoj ženi pokrivač ili će ona umrijeti od hladnoće. On me odbio govoreći da joj je on već mnogo puta pomogao, i da je sada red na susjede da naprave svoj dio. Kada sam vidio da joj on ne želi pomoći, ukrao sam iz njegovog džepa pet rupija s namjerom da joj ih dam da kupi pokrivač.

Pomisao da ću joj moći pomoći mi je dala veliko zadovoljstvo, ali misao da sam bio lopov je grizla moju savjest. Moja uznemirenost je još više narasla navečer kada me je otac, otkrivši da nedostaje novac, pitao jesam li ga uzeo, a ja sam zanijekao. Iako sam izbjegao kaznu, moja me savjest toliko mučila cijelu noć da nisam mogao spavati. Rano ujutro sam otišao ocu, priznao mu krađu i laži i vratio mu novac. Usprkos strahu da će me kazniti, teret je trenutno otklonjen iz mog srca. Ali umjesto kazne, on me uzeo u svoje ruke i sa suzama u očima rekao: „Moj sine, uvijek sam ti vjerovao, i sada imam dobar dokaz da nisam pogriješio.“ Ne samo da mi je oprostio, već je potrošio pet rupija na pokrivač za staricu, i dao mi još jednu rupiju da kupim sebi slatkiše. Poslije toga, nikada mi nije odbio ništa što sam tražio, a sa moje strane, ja sam odlučio da nikada neću napraviti ništa protiv moje savjesti, ili protiv volje mojih roditelja.

Smrt moga brata i majke

Odmah nakon toga, moja majka je umrla, a nekoliko mjeseci kasnije i moj stariji brat također. Priroda ovog mog brata i smjer njegovog uma su bili vrlo slični mojima. Gubitak ovo dvoje dragih, bio je veliki šok za mene; posebno me pomisao da ih više nikada neću vidjeti bacala u malodušnost i očaj jer nikako nisam mogao znati u kakvom obliku će se oni ponovno roditi, niti nisam mogao pretpostaviti što ću ja vjerojatno postati u mojim sljedećim životima.

U hinduističkoj religiji, jedina utjeha za srce slomljeno poput moga je da bi trebao podnijeti vlastitu sudbinu i pokloniti se neumitnom zakonu Karme.

Misija i državna škola

Sada se dogodila još jedna promjena u mom životu. Za svoje svjetovno obrazovanje sam bio poslan u malu osnovnu školu koju je Američka Prezbitarijanska Misija otvorila u našem selu, u Rampuru. U to vrijeme sam imao toliko mnogo predrasuda prema kršćanstvu da sam odbio čitati Bibliju na dnevnim lekcijama. Moji su učitelji inzistirali da pohađam nastavu, ali ja sam se toliko protivio tome da sam sljedeće godine napustio školu i otišao u državnu školu u Sanewalu, tri milje udaljenu, i tamo sam studirao nekoliko mjeseci. Donekle sam osjećao da me privuklo učenje Evanđelja o Božjoj ljubavi, ali još uvijek sam mislio da je to lažno i suprotstavljao sam se. Bio sam toliko učvršćen u svojim stavovima i

tako je velik bio moj nemir, da sam jednog dana, u prisutnosti mog oca i drugih, iskidao Evanđelje i zapalio ga.

Objava Živog Krista

Iako sam, u skladu sa svojim tadašnjim idejama, mislio da činim dobro djelo paljenjem Evanđelja, ipak je moj nemir srca porastao, i dva dana nakon toga sam bio vrlo jadan. Trećeg dana, kada više nisam mogao izdržati, ustao sam u tri sata ujutro, te nakon kupanja molio, ako uopće Bog postoji, da mi se objavi, pokaže mi put spasenja i dokonča nemir moje duše. Čvrsto sam odlučio da ću se, ako ova molitva ne bude uslišena, prije zore spustiti do željezničke pruge i položiti svoju glavu na tračnice pred dolazeći vlak.

Ostao sam miran oko pola sata u molitvi i iščekivanju da ugledam Krishnu ili Budu ili nekog drugog avatara iz hinduističke religije, ali nisu se pojavili oni, već lagano svjetlucanje u sobi. Otvorio sam vrata da vidim odakle ono dolazi, ali vani je bilo potpuno mračno. Vratio sam se unutra, a svjetlu se pojačao intenzitet i oblikovalo se u formu kugle, malo podignutu od zemlje, i u tom svjetlu se pojavio, ne lik kakvog sam očekivao, već Živi Krist kojeg sam bio smatrao mrtvim. Za cijelu vječnost neću zaboraviti Njegovo lice u slavi i ljubavi, ni nekoliko riječi koje je progovorio: „Zašto Me proganjaš? Vidiš, umro sam na Križu za tebe i za cijeli svijet.“ Te riječi su sijevnule u mom srcu kao munja, i pao sam na pod pred Njega. Srce mi se ispunilo neiskazivom radošću i mirom, i moj cijeli život je bio potpuno promijenjen. Tada je stari Sundar Singh umro i novi Sundar Singh se rodio da služi Živom Kristu.

Početak progona

Malo poslije toga sam otišao do oca koji je još spavao i odmah mu rekao da sam sada kršćanin. On je rekao: „O čemu govoriš? Ta prije samo tri dana si spalio njihovu knjigu. Hajde spavati, ti glupi dječake,“ i okrenuo se. Poslije sam rekao cijeloj obitelji što sam vidio i da sam sada kršćanin. Jedni su rekli da sam lud, drugi da sam sanjao; ali kada su vidjeli da me ne mogu poljuljati, započeli su me mučiti. Ali to mučenje nije bilo ništa u usporedbi sa onim jadnim nemirom kojeg sam imao kada sam bio bez Krista; i nije mi bilo teško izdržati nevolje i progone koji su sada započeli.

Misao da budem sadhu mi je dugo bila u umu, i sada sam odlučio da kao sadhu služim Gospodara Krista. U to vrijeme, još dva-tri druga dječaka su također željeli postati kršćani. Dva su se zbog roditeljskog kažnjavanja vratila natrag, a jedan je otišao u Khanna-u i tamo ga je krstio Vel. E.P.Newton, ali uskoro je njegov otac došao po njega sa pričom da mu majka umire, te ga je tako namamio nazad. Vrlo brzo nakon toga je on umro, izgleda od trovanja.

Posrnuli kršćani

Kada je za mene postalo teško da ostanem u Rampuru, gosp. Newton mi je savjetovao da odem u kršćansku školu za dječake u Ludhiana-i. Tamo su me misionari, drs. Wherry i Fife, primili vrlo srdačno i na svaki me način zaštitili. Ali, bio sam šokiran kada sam vidio nekršćanski život nekih dječaka i nekih lokalnih kršćana, jer sam imao ideju da oni koji slijede Živog Krista moraju biti kao anđeli; u tome sam se gorko prevario. Da mi se nije prikazao Živi Krist i da nisam primio novi život od Njega, vrlo je moguće da bi bio posrnuo i zalutao, te postao neprijatelj kršćanstva. Čak i tako, ja sam odlučio napustiti školu i te kršćane, i živjeti odvojeno, kao sadhu, slijediti Krista gdje god me On povede u Svom djelu. Tokom ljetnih praznika otišao sam u Subathu i Simla-u, i umjesto da se vratim u školu, ja sam se krstio i krenuo na put kao sadhu, te propovijedao Evanđelje.

Nekršćanski tragaoci za Istinom, voljno su prolazili kroz nezamislive tegobe da bi je pronašli, i da su svi koji se zaklinju da su kršćani bili na iole sličan način iskreni ili punog srca u svojim naporima da prošire kraljevstvo Živog Krista, cijeli bi svijet već davno postao kršćanski. Moramo priznati da je u ovome kršćanska Crkva vidljivo podbacila.

Lijek u oku

Sada, kroz život sa Kristom i kroz doživljaj Njega, naučio sam ovu tajnu, da prije nego sam uopće znao za Njega ili vjerovao u Njega kao mog Spasitelja, On, nepoznat meni, radio je na mojoj duši kao što lijek radi na oku. Iako oko ne vidi lijek koji je u njemu i koji mu bistri vid, ipak osjeća njegovu prisutnost.

Majka i dijete

Moja neumorna duša je tragala za Njim, ali iako je On bio blizu, bio je skriven od mog pogleda i pokušavao me dovesti do Sebe. Ja sam bio u vrtu svijeta kao dijete čija se majka sakrila iza grma. Dijete je počelo plakati, i čim ga je vrtlar čuo, došao je da ga utješi sa jednom za drugom vrstom voća. Ali dijete je bacalo sve dolje i nastavilo plakati: „Ne želim ih. Želim moju mamu.“ Konačno je njegova majka izašla iza grma, i uzevši ga u ruke, poljubila ga i obrisala mu suze. Sigurno u njenim rukama, ono je našlo što je željelo. Na taj se način, naša Božanska Majka povremeno sakrije u vrtu ovog Svemira. Oni koji, kao ni ovo dijete ne mogu biti zadovoljeni ničim doli majčinom ljubavi, naći će da ih ona čuva i podiže na grudi, briše im suze i obnavlja njihovu stvarnu sreću zauvijek.

(Izaija 49:15; Otkr. 21:3-4)

Vjera i ljubav

Bez Krista sam bio bez nade i pun straha za budući život. Sada, Svojom prisutnošću, On je preokrenuo strah u ljubav, beznade u ostvarenje; i strah je prolazan, a ljubav je vječna. Vjera i ljubav su vitice duše, koje, u svjetlu i toplini Božjeg sunca, rastu prema nebesima i obavijaju se oko Gospodara Ljubavi; ali bez Njega, beznadne, u tami, venu i umiru.

Smrt i život

U druženju sa Njim, koji je Uskrsnuće i Život, oslobođeni smo straha od smrti, i kroz sudioništvo u toj pobjedi nad smrti, ulazimo u vječni život. Istovremeno, On je prisutan u oba svijeta. On je bio u fizičkom svijetu, a bio je istovremeno i u duhovnom svijetu; jer kada je stao na Lazarovom grobu i sa glasom svog Stvoritelja rekao: „Lazare, izađi!“ zvao je duh Svog prijatelja, ne iz njegovog tijela, niti iz groba, već iz duhovnog svijeta. Odande, čim je čuo Njegovu zapovijed, vratio se u grob i u svoje tijelo.

Doživljaj na selu

Karakteristika ovog novog života je da potiče čovjeka da dovede i druge Kristu, ne iz prisile, već iz želje da omogući i drugima da sudjeluju u radosti ovog predivnog iskustva. Koliko god bolna mogu biti nečija iskušenja, ona se zaborave u radosti takvog služenja.

Jednom sam propovijedao u selu dvije milje udaljenom od mog nekadašnjeg doma u Rampuru. Govorio sam dugo i pao je mrak prije nego sam završio. Tada su me ljudi ostavili i otišli svojim kućama. Umoran i gladan, potražio sam odmor ispod stabla. Nisam jeo cijeli dan, a protivilo se mojim principima prositi. Dok sam tamo ležao slab i gladan, Sotona me iskušavao sa mišlju da sam, dok sam bio kod kuće, uvijek imao svaku udobnost, a sada, kada sam sve ostavio u korist Krista, sada sam siromašan i gladan. Tada, usprkos svega, moje srce se ispunilo predivnim mirom i radošću koja ne samo da je nadvladala iskušenje, već me primorala da se prolomi u pjesmu, i do ponoći sam molio Boga; a nakon toga ove su riječi izašle iz mojih usta: „Kada mi je bilo lako i ugodno kod kuće, ništa nisam znao o ovom predivnom miru. A sada, kada je sve otišlo, našao sam u Kristu ovaj mir koji mi svijet ne može ni dati ni oduzeti.“

Neki su ljudi bili dirnuti mojim pjevanjem, i dvoje od njih mi je prišlo. Bili su duboko impresionirani kada sam podijelio sa njima nešto od mog iskustva, a kada su čuli da ništa od jutra nisam jeo, bili su vrlo uznemireni što im to nisam rekao. Odmah su pripremili nešto hrane i dali mi, a ja sam zahvalio Bogu i njima; poslije jela, legao sam i zaspao.

Doživljaj u Rampuru

Sljedećeg dana sam propovijedao u nekoliko obližnjih sela, i poslije otišao u Rampur. Tamo su također ljudi dobro slušali. Navečer sam otišao svojoj kući. U prvi tren me otac odbio vidjeti i pustiti u kuću, jer sam postavši kršćanin obeščastio svoju obitelj. Ali malo poslije, izašao je vani i rekao: „Dobro, možeš ostati ovdje noćas, ali moraš otići rano ujutro, ne pokazuj mi više svoje lice.“ Ostao sam tih, i te noći me posjeo na udaljenosti da ne onečistim ni njih ni njihove posude, i tada mi je donio hranu, i dao mi piti vode ulijevajući je u moje ruke iz visoko podignute posude, kao netko tko daje piti prognaniku. Kada sam vidio takav postupak, nisam mogao zadržati suze koje su se izlile iz mojih očiju, da me ovaj otac, koji me je tako mnogo volio, sada mrzi kao da sam nedodirljiv. Usprkos svemu, srce mi je bilo ispunjeno neizrecivim mirom. Zahvalio sam mu i rekao: „Nije važno što si me

napustio, jer sam prihvatio Krista. Njegova ljubav je ono što je dalo Njegov život meni, a Njegova je ljubav nepromjenjiva, i mnogo veća od tvoje. Prije nego sam postao kršćanin obeščastio sam Krista, ali On me nije ostavio; sada se ne žalim. Zahvaljujem ti za tvoju prošlu ljubav prema meni, i također za ovaj sadašnji tretman“; s poštovanjem sam se pozdravio i otišao. Na poljima sam se pomolio i zahvalio Bogu, i zaspao ispod stabla; ujutro sam nastavio put.

Božje pravo obećanje

Kada sam počeo propovijedati otišao sam u svoje i susjedna sela, a poslije toga sam proputovao cijelu Indiju. Malo po malo me je Gospod slao na putu Njegove službe u razne zemlje svijeta, i poslije mnogo godina, moja neposustajuća molitva je bila uslišana i moj otac se također okrenuo Gospodu. Iako sam morao proći kroz razne vrste patnji, sve one su za mene bile posrednici velikog blagoslova, i sa zahvalnim srcem sam mogao iskreno reći iz vlastitog iskustva da je svaka riječ doslovce istinita u Božjim obećanjima koja kažu: „Nema ga tko ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu, ili polja poradi mene i poradi evanđelja, a da ne bi sada, u ovom vremenu, s progonstvima primio stostruko kuća, i braće, i sestara, i majki, i djece, i polja - a u svijetu koji dolazi, život vječni.“ (Marko 10:29-30) Pronašao sam ne samo stostruko, već sto puta stostruko, i , ako ima tko da mu se ovo obećanje nije obistinilo, ne znači da Gospodnje obećanje nije istinito, već radije da je nešto pogrešno u njihovim životima, ili da je Bog „odredio nešto bolje“ za njih. (Heb. 11:39-40)

Duhovno iskustvo

U Njemačkoj me vodeći psiholog pitao o mom duhovnom iskustvu i miru srca: „Koji dokaz imate da su duhovni mir i zadovoljstvo rezultat prisutnosti Svetog Duha ili Živog Krista u vašem srcu, ili da to nije subjektivna već objektivna stvarnost?“ Odgovorio sam: „Postojanje gladi i žeđi u nama je dokaz da uz njih postoji neka objektivna stvarnost kao što su hrana i voda koja će ih zadovoljiti. Možete li mi pokazati na cijelom svijetu ijednog čovjeka koji bi bio u stanju na neko značajno vrijeme zadovoljavati svoju glad i žeđ samo maštajući? To je krajnje nemoguće. Moguće je nekome autosugestijom izgraditi subjektivno stanje uma u

kojem privremeno ne osjeća glad. Ali nemoguće je da bi netko isključivo autosugestijom mogao za cijeli život postići potpuno zadovoljenje duše i 'mir koji nadilazi sve razumijevanje'. Trajno se to može postići jedino u Njemu koji je stvorio ovu duhovnu glad i žeđ u nama. I kada živimo svjesno povezani sa Njim, i od Njega dobivamo ovo zadovoljstvo srca, naše cijelo biće svjedoči da smo konačno dosegli tu stvarnost za kojom smo tako žarko čeznuli.“

Krist i Njegova Crkva

Njemački gospodin koji je zainteresirano podržavao misije, upitao me: „Koji oblik Crkvene organizacije će se prihvatiti ako cijela Indija postane kršćanska?“ Odgovorio sam: „Nema zemlje na svijetu koja je potpuno kršćanska, niti će je ikada biti, i čak i ako Indija ikada postane kršćanska, to će biti samo u opsegu u kojem je bilo koja zapadna zemlja kršćanska. Dok god je svijeta, uvijek će postojati dobro i zlo, i iskreni i ravnodušni. Samo ako se svi promijene u srcu i promjene živote, mogli bi reći da je stiglo Kraljevstvo Božje, ali tada svijet ne bi bio svijet, već raj.

„O Crkvi: ljudi stalno mijenjaju načine bogoslužjenja i stvaraju nove sekte, ali nisu zadovoljni ni sa jednom od njih. Prava naša potreba nije da usvojimo nove forme, već da, kroz Živog Krista, rijeke žive vode počnu teći kroz nas. Kada voda sa Himalajske planine dosegne polja, čovjek kopa kanale za nju; ali daleko u planinama, ona probija svoj vlastiti put prolazeći litice i stijene i doline, i nitko joj ne kopa kanale. Tako novi život prvo probija svoj put u pojedinačnm životima kršćana i oni ne osjećaju potrebu da organiziraju kanale za njega; ali kad on teče kroz cijele zajednice, tada će oni organizirati kanale ili crkve da zadovolje svoje potrebe. Ali doći će vrijeme kada će sve sekte koje je stvorio čovjek nestati, i biti će samo jedna Crkva Živog Krista, i tamo će biti 'jedno stado i jedan pastir'“ (Ivan 10:16)

Filozof i svetac

Iako ne možemo reći da je ijedna zemlja u cjelini kršćanska, ipak u svima njima ima mnogo istinskih kršćana koji su zaposleni u Božjem djelu. Oni niti postaju ponosni kad su pohvaljeni, niti malodušni kad su kritizirani. Oni znaju da pohvale nose opasnost. Kako je Bog rekao: „Jao vama kad svi ljudi budu dobro govorili o vama“ (Luka 6:26), jer to je prepreka duhovnom rastu i napredovanju; ali te opasnosti nema kada se loše govori o nama. Istina se ne nalazi ni u prevelikom ponosu niti u prevelikom sramu, već leži između njih.

Jednom je filozof otišao do sveca i pitao ga: „Zašto te ljudi zovu svetim?“ „Iz ljubavi i poštovanja“, odgovorio je. „Ja sam grješnik kao i oni, i spašen sam samo zahvaljujući Božjoj milosti.“ Tada je filozof upitao: „Ako je tako, koja je razlika između tebe i drugih ljudi?“ Svetac je rekao: „Možda se sjećaš da je Sokrat rekao kako je spoznao da ništa ne zna. Tada su ga pitali koja je razlika između njega i neznalica, ako on kao filozof ništa ne zna. Sokrat je odgovorio: 'Ja barem znam da ništa ne znam, a oni čak ni ne znaju da ništa ne znaju.' Takva,“ rekao je svetac, „je razlika između mene i drugih ljudi. Ja znam da sam grješnik, a oni čak ni ne znaju da su grješnici, tako da su bezbrižni i nezainteresirani za njihovo spasenje.“

Svjetlo i tama

Mi bi uvijek trebali biti budni i pobožni, jer ako svjetlo u nama postane tama, tada, kako će golema biti ta tama (Mat. 6:23)! Iako su nam oči malene, one vide mnoge stvari, velike i male, što je blizu i što je daleko. Ako je zjenica ozlijeđena, tad, ne samo da tama nastaje u oku, nego se za nas zatamnjuje cijeli svijet. Zato se moramo moliti da se svjetlo u nama ne zatamni, i da naše svjetlo može sjati ispred nas, tako da možemo proslaviti Oca našeg koji je na nebu.

Ronilac

Također je neophodno da živimo u svijetu kao ronilac, koji kada roni za biserima u oceanu, ili zadrži dah da mu voda ne uđe u pluća, ili nastavi disati kroz disaljku dok god je pod vodom. Mi moramo biti u svijetu, ali ne od svijeta. Moramo biti kao ova dva ronioca. Moramo zaustaviti udisanje zraka svijeta, i postavši mrtvi za njega, trebamo živjeti u Bogu; i sa disaljkom molitve koja doseže gore do Vječnog Boga, trebamo udisati Duh Sveti. Tako dok živimo u svijetu trebamo naći dragocjeni biser Spasenja.

VI. POGLAVLJE

Unutrašnji život

ŽIVOT, u svakom stvorenju je jedna nevidljiva i skrivena zbilja; štogod se izvana vidi od života, vidi se po njegovom djelovanju i djelomičnom ispoljavanju. Kada ateista podbaci u razumijevanju što je život, pripisuje ga materiji. Jer izvor života je život, a beživotna materija ne može proizvesti život. Samo oni koji imaju prisnu povezanost sa Izvorom Života mogu razumjeti ovu tajnu.

Ne možemo dokučiti stvarni unutrašnji život ijednog stvorenja, jer je on skriven ispod svoga djelomičnog očitovanja. Potpuno očitovanje duhovnog života je moguće jedino u duhovnom svijetu; jer ovaj materijalni svijet je nedostatan za njegov puni izraz. Primjerice, neku životinju poznajemo samo izvana, bez razumijevanja što je ona u sebi. Životinja ima toplinu, pokret, rast i druge znakove života. Mi vidimo samo njih, ali ne i život kojeg su to vanjski znakovi. Stvar možemo poznavati izvana, bez znanja što je stvar u sebi. Ali živeći Njega, Koji je Izvor Života, možemo poznavati Njega kakav je u Sebi u skladu sa našim potrebama i sposobnostima. Upoznajući Njega dolazimo do poznavanja nas samih koji smo stvoreni na Njegovu „sliku i priliku,“ i također do spoznavanja prave prirode našeg unutarnjeg života.

Duh sebičnosti nam spriječava stjecanje znanja o stvarnosti. Ne bi smjeli biti kao Karnead koji je rekao svom učitelju: „Ako dobro razmišljam, ti si u krivu; ako ne, o Diogenu, vrati mi novac koji sam platio za ovu lekciju.“ Karnead nije htio priznati svoju pogrešku. U svakom slučaju je htio svaliti krivnju na svoga učitelja. Ako je on bio u pravu, učitelj je bio u krivu. Ali ako je on bio u krivu, čak i tada je učitelj bio također u krivu, jer ga nije naučio da točno argumentira.

Vrlo je teško objasniti duboki doživljaj unutrašnjeg života. Kao što je Goethe rekao: „Ono najviše ne može biti izrečeno.“ Ali može biti uživano i pokrenuto u djelovanje. To je što ja mislim. Jednoga dana, za vrijeme meditacije i molitve, snažno sam osjetio Njegovu prisutnost. Srce mi se preplavilo nebeskom radošću. Vidio sam da u ovom svijetu jada i patnje postoji skriveni neiscrpan rudnik goleme sreće o kojoj svijet ne zna ništa, jer čak i čovjek koji ju je doživio ne može govoriti o njoj prikladno i uvjerljivo. Bio sam uzbuđen da odem dolje u susjedno selo da podijelim tu radost sa drugima. Ali, zbog moje fizičke bolesti, nastao je konflikt između moje duše i mog tijela. Duša je željela ići, tijelo je zaostajalo. Konačno sam nadvladao, i odvuкао moje bolesno tijelo, i rekao ljudima u selu što je Kristova

prisutnost učinila za mene i što bi učinila za njih. Znali su da sam bolestan i da me neka unutrašnja prisila pozvala da im govorim. Tako, iako nisam mogao objasniti sve što mi je značila Kristova prisutnost, to duboko iskustvo se pretvorilo u djelo i čovjeku je bilo pomognuto. Gdje jezik zakaže, život, kroz djelo, razotkriva stvarnost. Sv. Pavle kaže: „Slovo ubija, a Duh oživljava“ (2.Kor. 3:6).

Kao što neki insekti osjećaju svoju okolinu sa antenama i razlikuju između štetnih i korisnih stvari, tako, duhovni čovjek, kroz svoj unutrašnji osjećaj, izbjegava opasnost i štetne utjecaje, te uživa Božju slatku i životvornu prisutnost; oni su prisiljeni njihovim iskustvom blaženstva svjedočiti Boga. Kao što je Tertulijan rekao: „Kadgod duša dođe do same sebe i postigne nešto od svog izvornog zdravlja, ona govori s Bogom.“

Skoro svatko ima unutrašnju sposobnost -neki veću, neki manju -da osjete duhovne istine bez da znaju kako su to postigli. Kao što je netko rekao: „Oni znaju, bez da znaju kako.“ Na primjer, pitali su šestogodišnjeg Colburna (1804-1840), koliko sekunda ima u jedanaest godina. Za 4 sekunde je dao točan odgovor. Kada su ga pitali kako je došao do njega, dječak je rekao da ne zna; jedino što je mogao reći bilo je da mu je odgovor došao u misli. Upravo tako Bog otkriva duhovne stvarnosti onima koji se trude živjeti u skladu sa Njegovom voljom.

Volja za životom, koja je prisutna u svakom čovjeku, je impuls koji ga tjera da dovede život do savršenstva, tj. do tog stupnja na kojem će Božanska svrha tog života biti ispunjena, tako da će on biti vječno sretan u Njemu. S druge strane, onima koji nemaju iskustvo radosti unutarnjeg života u Bogu, život je teret. Schopenhauer je bio jedan od njih, on je rekao: „Život je pakao.“ Nije čudno da takvi ljudi žele napraviti suicid. Kao rezultat učenja grčkog filozofa Hegesiasa, nekoliko stotina ljudi je izvršilo samoubojstvo. Također je nekoliko filozofa, kao što su Zenon, Empedoklo i Seneka dokrajčilo svoje živote. Ali neobično je da im njihova filozofija nije pokazala kako da odbace stvari koje ih čine nesretnima, umjesto da unište svoje živote. Takva je filozofija svijeta (Matej 3:15). Iako neki, koji su umorni od ovog života i njegovih borbi i tjeskoba, mogu potisnuti volju za životom, ne mogu se osloboditi od volje za vjerovanjem. Čak iako ne vjeruju u Boga ni u nikakvu drugu duhovnu stvarnost, oni barem vjeruju u svoje nevjerovanje, kao što je Piron rekao: „Ne možemo biti sigurni čak ni u to da nismo sigurni.“

Unutrašnji život pojedinog čovjeka ne može se osloboditi promjenom mjesta ili ubijanjem tijela, već samo 'gašenjem' starog čovjeka i 'paljenjem' novog čovjeka, i kroz to- prijelazom iz smrti u život. Oni koji zalutaju, umjesto zadovoljavanja svoje unutrašnje žudnje u Stvoritelju, pokušavaju je zadovoljiti na vlastite

izobličene načine. To rezultira time što, umjesto da budu sretni i zadovoljni, postaju jadni. Na primjer, lopov koji krađe i gomila stvari kao sredstva sreće, ne samo da gubi sreću, već mu sam njegov čin krađe uništava i samu mogućnost da bi je postigao. Ta je mogućnost umrtnjena njegovim grješnim ponašanjem. I ako izgubi svoj osjećaj o grješnosti krađe, i ne grize ga savjest, već je počinio duhovno samoubojstvo. Ne samo da je ubio mogućnost, već je ubio i dušu koja je imala tu mogućnost.

Istinska radost i mir ne ovise o snazi, kraljevskim dobrima ili drugim materijalnim posjedima. Ako bi to bilo tako, svi dobrostojeći ljudi bi bili sretni i zadovoljni, a prinčevi kao Buda, Mahavira i Bhartari se nikada ne bi odrekli svog kraljevstva. Ali ova istinska i stalna radost se nalazi jedino u Kraljevstvu Božjem koje se uspostavlja u srcu kada smo nanovo rođeni.

Tajna i stvarnost ovog blistavog Života u Bogu se ne može razumjeti bez da se On primi, živi i iskusi. Ako ga itko pokušava razumjeti samo razumom, naći će svoje napore uzaludnima. Naučnik je imao pticu u ruci. Vidio je da ona ima život i htijući otkriti u kojem dijelu ptičjeg tijela se nalazi život, počeo je secirati pticu. Kao rezultat toga, život za kojim je bio u potrazi je tajanstveno nestao. Oni koji pokušaju razumjeti unutrašnji život uglavnom razumom će počiniti sličnu pogrešku. Život za kojim tragaju će nestati u analizi.

Uspoređujući sa ovim velikim svijetom, ljudsko srce je samo malena stvar. Iako je svijet tako velik, on je potpuno nesposoban zadovoljiti ovo malo srce. Čovjekova stalno rastuća duša i njegove mogućnosti mogu biti zadovoljene samo u beskonačnom Bogu. Kao što je voda nemirna dok ne dosegne svoj nivo, tako duša nema mira dok se ne odmori u Bogu.

Materijalno tijelo ne može zauvijek pratiti duh. Nakon što ispuni svoju svrhu za neko vrijeme, kao instrument duše za njeno djelovanje u svijetu, tijelo počinje odbijati, kroz slabost i starost, da ide usporedo sa duhom dalje. To je zbog toga što tijelo ne može održavati mir sa stalno rastućom dušom.

Iako duša i tijelo ne mogu živjeti zajedno zauvijek, plodovi rada kojeg su obavili zajedno će ostati zauvijek. Zato je neophodno pažljivo položiti temelje za naš vječni život. Šteta je što ga čovjek, zloupotrebljavajući svoju slobodnu volju, gubi zauvijek. Sloboda znači potencijal da se rade ili dobra ili loša djela. Stalnim priklanjanjem lošim djelima, on postaje rob grijeha i uništava svoju slobodu i život (Ivan 8:21-34).

Odustajanjem od svojih grijeha i slijeđenjem istine, on se oslobađa zauvijek (Ivan 8:32). Djela onih koji su tako oslobođeni i koji provedu cijeli svoj život u Kristovoj službi, odnosno, u onih koji umru u Kristu, pratit će ih (Otk. 14:13).

Smrt u Gospodu ne znači smrt, jer Gospod je „Gospodar života, a ne smrti“, već umrijeti u Gospodu znači izgubiti sebe u Njegovom djelu. Kao što je Gospod rekao: „Tko izgubi život svoj zbog Mene, spasit će ga“ (Luka 9:24).

Ako itko živi i umre u zlu i tami, to nije zbog Božje krivnje, jer On „prosvjetljuje svakog čovjeka koji dođe na svijet“ (Ivan 1:9). Razlika između dobrog i lošeg života je kao ona između dijamanta i ugljena. Iako su načinjeni od iste supstance, ugljika, golema je razlika među njima. Dijamant odražava sunčevu svjetlost sa blistavom ljepotom, dok ugljen ostaje taman i bezizražajan čak i pri najsajnijoj sunčevoj svjetlosti. Baš se tako Sunce Pravednosti odražava o dobrom i lošem čovjeku. Nije krivo Sunce, već uvijek grješnik.

Stanje čovjeka je kao stanje Zemlje. Mislimo da Sunce zalazi i okreće se od nas. Ali stvarna činjenica je da se Zemlja okreće od Sunca. Zemlja bi propala u prostoru kada je Sunce ne bi stalno privlačilo sebi. Baš tako Sunce Pravednosti dovodi sve ljude Sebi, putem privlačenja Njegove Ljubavi (Ivan 12:32).

Kada je dio tijela povrijeđen ili ranjen, cijelo tijelo je zauzeto iscjeljivanjem tog dijela. Na isti način, ako smo u Kristu i On u nama, On će, putem Svoga Božanskoga života, zacijeliti naše rane grijeha i podariti nam milost radosti duhovnog zdravlja.

Kada primimo ovaj novi život, ne bi smjeli misliti da smo oslobođeni od svih vrsta iskušenja i nevolja. Činjenica je da smo se, primanjem ovog novog života, odvojili od svijeta i da će biti više sukoba i borbi nego prije. Ali razlika će biti da, gdje god su iskušenja i nevolje bili nesnošljivi prije, sada su postali sredstva blagoslova i radosti. „Znamo pak da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani.“ (Rim. 8:28).

Pored toga, borbe su nužne za rast i usavršavanje naših skrivenih potencijala i kvaliteta. Onaj koji je predao svoj život nama, pomoći će nam da pobijedimo u ovom svetom ratu, tako da nadvladavajući svijet, smrt i Sotonu, možemo ući i Njegovo vječno Kraljevstvo.

Mi bi trebali na najbolji način iskoristiti Bogom dane mogućnosti, i ne rasipati naše dragocjeno vrijeme na zanemarivanje ili bezbrižnost. Mnogi ljudi kažu: ima vremena za napraviti ovo ili ono; ne brini. Ali oni ne shvaćaju da, ako ne iskoristimo ovo kratko vrijeme, navika formirana sada će postati tako ukorijenjena da, kada nam je više vremena dano, ta navika će postati naša druga priroda i izgubiti ćemo i to vrijeme također. "Tko je vjeran u najmanjem, i u najvećem je vjeran; a tko je u najmanjem nepošten, i u najvećem je nepošten.“ (Luka 16:10).

Sada bi svatko trebao ispuniti svrhu koju mu je dodijelio Stvoritelj i upotrijebiti svoj život za slavu Boga i dobro drugih. Svatko bi trebao slijediti svoj poziv i nositi svoje djelo u skladu sa bogomdanim darovima i mogućnostima. „Različiti su dari, a isti Duh“ (I Kor. 12:4,11).

Isti dah se puše u flautu, rog i gajde, ali različita glazba nastane od različitih instrumenata.

Na isti način jedan Duh djeluje u nama, Božjoj djeci, ali različit rezultat je dobiven, i Bog je proslavljen svakim u skladu sa njegovim temperamentom i osobnošću.

U ovom svijetu je malo sklada između unutarnjeg i vanjskog života. Ali, ako živimo u skladu sa Božjom voljom, tada će doći vrijeme savršenog sklada između unutarnjeg i vanjskog života zauvijek. Izvanjski život će biti sasvim kao unutarnji, a unutarnji život će biti sasvim nalik vanjskom životu. I uz Njegovu milost ćemo postati savršeni kao naš Otac na Nebu.

Na kraju, dozvolite mi da dodam još nešto iz svog iskustva. Bez Krista sam bio kao riba izvan vode ili kao ptica u vodi. Sa Kristom ja sam u oceanu Ljubavi, iako u svijetu, ja sam u nebu. Za sve ovo slava, čast i hvala Njemu zauvijek.